

๑

ปีพุทธศักราช ๒๕๐๓

แสงสีทองสุดท้ายที่ปลายฟ้าค่อยๆ เคลื่อนเลื่อนรางลลับทางทิศ ตะวันตก ในขณะที่แสงจันทร์สีน้ำเงินค่อยๆ เปล่งประกายบนเส้นขอบฟ้า ทางทิศตะวันออก สายลมหนาวพัดเอื่อยพาให้กิ่งไม้ใบหญ้าที่ปกคลุมไปทั่ว ทิวเขาเสียดสีพริ้วไหว คล้ายเสียงดนตรีบรรเลงประกอบการกางปีกล้อเล่น ลมของฝูงปีกขานบร้อยที่กำลังกลับคืนรัง

“สวย สวยไม่เปลี่ยน” เจ้าของริมฝีปากหยักว่าขณะประคองพวงมาลัย รถให้เล่นไปตามเส้นทางอันคดเคี้ยว ชายหนุ่มยิ้มเพลงพร้อมเคาะปลายนิ้ว ลงบนพวงมาลัยรถอย่างสบายอารมณ์ ถึงแม้สหายสนิทจะเคยเตือนไว้ว่า ให้หลีกเลี่ยงการเดินทางตามลำพังในช่วงหลังพระอาทิตย์ตกดินด้วยเกรงว่าจะเกิดอันตราย แต่สำหรับเอกบุรุษผู้นี้กลับมองว่าการได้เดินทางมาที่นี่ อีกครั้งคือความสนุกที่ไม่อาจจั้งรอได้อีกแม่แต่วินาทีเดียว

รถยนต์คันไ้ค่อยๆ ชะลอความเร็วจอดเทียบริมรั้วไม้สูงใหญ่ ชาย

หนุ่มเจ้าของรถกวาดสายตามองหาสิ่งที่จะบ่งบอกได้ว่าเขาไม่ได้มาผิดที่ กระทั่งดวงตาคู่กลมสบเข้ากับป้ายเก่าๆ ผุพังตรงมุมเสาที่ระบุคำว่า ‘ชัยนราพงศ์’ จึงเปิดประตูรถ เดินเข้าไปหาป้ายไม้ที่ถูกลบสกปรกไปบางส่วนแล้วยกยิ้มมุมปาก

“ดูดีกว่าที่คิด ไม่เสียแรงที่ไว้ใจ” เอ่ยจบแล้วจึงออกแรงผลักประตู
ก๊ก! ก๊ก! ก๊ก!

“หืม...”

เสียงกุกกักที่ตั้งอยู่ด้านหลังประตูพาให้คนที่กำลังยืนเก็บดอกมะลิ อยู่อีกฝั่งของรั้วเบิกตาโพลง เจ้าของร่างบางค่อยๆ ขยับเข้าไปเสี่ยหูฟังใกล้ๆ เพื่อความมั่นใจอีกรอบ และ...

ก๊ก! ก๊ก! ก๊ก!

ดวงตากลมโตเบิกโพลงด้วยความตกใจ โยนกระหนังใบตองที่มีดอกมะลิอยู่ด้านในลงพื้น ก่อนจะย่อตัวลงคว่ำท่อนไม้ที่เตรียมนำไปตัดเป็นพินขึ้นมา มือบางทั้งสองข้างถือท่อนไม้เอาไว้มั่น ตั้งท่าเตรียมพร้อมรอให้การต้อนรับผู้บุกรุกอย่างสาสม

ก๊ก!

ผลัวะ!

ตุ๊บ!

“โอ๊ย! โอ๊ย!”

“นี่เนาะ! นี่เนาะ!”

“เฮ้ย! หยุดนะ เธอเป็นใคร กล้าดียังไงถึงได้มาทำร้ายฉันแบบนี้” ชายหนุ่มยกแขนทั้งสองข้างขึ้นเป็นเกราะกำบัง หรือตามองเจ้าของร่างบางที่ยังโหมกำลังฟาดท่อนไม้ใส่ลำตัวของเขาไม่ยั้ง

“ใครๆ ก็มีสิทธิ์ตีใจร จับใจรส่งตำรวจทั้งนั้น!” หญิงสาวว่าแล้วยกท่อนไม้ขึ้นสูงหมายจะฟาดลงบนใบหน้าเจ้าใจร้ายอีกรอบ ทว่ายังไม่ทันได้ ออกแรงฟาดท่อนไม้ เสียงเอะอะที่ตั้งขึ้นจากทางด้านหลังก็ดึงความสนใจ

ของเธอไปได้เสียก่อน

“กลืนจันทน์ เกิดอะไรขึ้น” ชายชราร้องถาม

“โจรจะฆู” เจ้าของเสียงใส่ร้องตอบหลังจากฟาดท่อนไม้ลงบนลำแขน
ของโจรหนุ่มอีกรอบ

“เดี๋ยว! กลืนจันทน์หยุดก่อน หยุดเดี๋ยวนี” หญิงชราที่วิ่งเข้ามาพร้อม
ชายชราที่หญิงสาวเรียกว่าปู่หรือตามองบุรุษเบื้องหน้าแล้วรีบวิ่งเข้าไปประคอง
อย่างรวดเร็ว

“อย่า อย่าเข้าไป” หญิงสาวนามกลืนจันทน์ร้องเสียงหลงยามเห็นผู้เป็น
ย่าวิ่งเข้าไปหาผู้บุกรุกบ้านตรงหน้า

“พ่อเลี้ยง พ่อเลี้ยงเจ็บตรงไหนบ้าง” หญิงชราละล่ำละลักถามด้วย
น้ำเสียงสุภาพ

“...”

“หืม...” ชายชราขยับตัวเข้าไปใกล้อีกนิดเพื่อมองใบหน้าผู้บุกรุกใน
ยามวิกาลให้แน่ชัดอีกรอบ ก่อนจะโผล่เข้าหาชายหนุ่มอีกคน “พ่อเลี้ยง มาได้
ยังไงครับ ทำไมไม่โทรเลขมาบอก ลุงจะได้ลงไปรับ”

“...”

“พ่อเลี้ยง...” กลืนจันทน์พึมพำ ปล่อยท่อนไม้ในมือร่วงหล่นลง
กระแทกพื้นดินอย่างไ้เร็วแรง ก่อนจะค่อยๆ ยกมือสั่นเทาทั้งสองข้าง
ประนมไหว้ “พ่อเลี้ยงหนุ่ม” ที่กำลังย่างสามขุมเข้ามาหา

“เธอเป็นใคร!” เจ้าของเสียงเข้มร้องถามอย่างไม่สบอารมณ์

ชายชราหันไปสบตาหญิงชราผู้เป็นภรรยาแล้วกลืนน้ำลายลงคอก่อน
ตอบ “หลานลุงเองครับพ่อเลี้ยง”

“ว่าไงนะ” พ่อเลี้ยงหนุ่มพึมพำขณะที่ยังจับจ้องอยู่ที่ดวงหน้าผุดผ่อง
ก่อนจะส่ายตาเพื่อกลับไปเผชิญหน้ากับชายชราอีกรอบ “ฉันไว้ใจให้ลุงกับ
ป้าอยู่ที่นี้เพื่อช่วยดูแลที่ดินผืนนี้แทน แต่ลุงกับป้ากลับพาคนอื่นมาอยู่ด้วย
โดยที่ไม่ขออนุญาตฉันสักคำอย่างนั้นหรือ”

“เอ๋อ...ลุง”

“อย่าว่าปู่กับย่าเลยนะจ๊ะ ที่ท่านให้กลิ่นจันทร์มาอยู่ที่นี้ก็เพราะเวทนา” ในขณะที่ชายชราจ่นด้วยคำพูด เสียงใสของกลิ่นจันทร์ก็ตั้งขึ้นอีกรอบ

“เวทนานี้รี” ชายหนุ่มเบนสายตากลับมายังหญิงสาวผู้นำเวทนาแล้วถามย้ำ

“จะ กลิ่นจันทร์ไม่เหลือใครอีกแล้ว ปู่กับย่าเลยไปรับมาจากสิบสอง-ปันนา แต่ถ้าพ่อเลี้ยงไม่สบายใจ กลิ่นจันทร์...เอ๋อ...” หญิงสาวอีกอึก มาจนถึงตอนนี้เธอกระจางแล้วว่าบุรุษผู้บุกรุกหาได้เป็นใจรออย่างที่เธอเข้าใจไม่ว่าชายผู้นี้คือเจ้าของที่ดินที่เธออาศัย และเป็นนายจ้างของปู่กับย่าเธอ นั่นเอง

ชายหนุ่มพิจารณาใบหน้ารูปไข่ที่สลดลงอย่างเห็นได้ชัดแล้วถอนหายใจ ถึงแม้ว่าจะไม่พอใจนักที่ สองสามีภรรยาที่ตนว่าจ้างให้ช่วยดูแลที่ดินพาคณอื่นเข้ามาอยู่โดยพลการ แต่ก็เชื่อว่าเขาจะเป็นคนใจไม่ใส่ระกำ ซบไล้ลูกนกพลัดถิ่นให้โอบบิณอย่างไรที่พึ่งได้ลงคอ

“ช่างเถิด ไร่ค่อยคุยเรื่องนี้กันทีหลัง ตอนนี้นั้นฉันทั้งเหนื่อย ทั้งหิว และ...ระบมไปทั้งตัว อยากพักเต็มที”

“ครับพ่อเลี้ยง” ชายชรารับคำก่อนจะหันไปสั่งการกับภรรยา “แม่ นวล ไปหุงข้าวก่อน ฉันจะไปเก็บผักมาเพิ่ม”

จากนั้นจึงหันไปเอ่ยกับหลานสาวที่ยืนทำหน้าที่เฝ้านอนอยู่ไม่ไกล “กลิ่นจันทร์ไปเตรียมน้ำเตรียมทำให้พ่อเลี้ยงอาบนะลูก”

“จะปู่” หญิงสาวรับคำอุบอับ ก่อนจะหันไปสบตาคนหน้าตุ๋นที่ยืนเป็นยักษ์วัดแจ้งอยู่ข้างๆ

“อ้าว ไปสิ พี่พี่ไรอยู่ได้” คนหน้าตุ๋นว่า

“จะๆๆ” กลิ่นจันทร์ขานรับแล้วหมุนตัวเดินนำนายจ้างตัวเป็นๆ ไปยังห้องนอนของเขา ที่เธอเฝ้าทำความสะอาดทุกเช้ามาเป็นเวลาหนึ่งปีเต็ม

หนึ่งปีที่เธอวาดฝันถึงเจ้าของห้องว่าจะมีหน้าตาเช่นไร เหตุใดจึงเลือกของแต่งห้องได้งามยิ่งนัก แต่ถ้าย้อนเวลากลับไปได้เธอสาบานว่าจะไม่ภาวนาขอให้ได้เจอผู้เป็นนายจ้างของปู่กับย่าเป็นแน่แท้

“มองกระไร” ชายหนุ่มร้องถามคนที่หันรีหันขวางจนแทบจะทำให้เขาเสียวจระเข้การก้าวเดินเกือบล้มหัวคะมาหลายรอบ

“เอ่อ...เจ็บหรือเปล่าจ๊ะ” หญิงสาวถามเสียงอ่อย รู้สึกผิดไม่น้อยที่พาดท่อนไม้ใส่ผู้มีพระคุณของปู่กับย่าไม่ยั้ง

“ฮึ” ชายหนุ่มแค้นเสียงในลำคอ “ลองโดนตุ้มบ้างไหมเล่า ผู้หญิงอะไรแรงเยอะเป็นบ้า”

“จริงหรือจะพ่อเลี้ยง กลิ่นจันทน์แรงเยอะขนาดนั้นเทียวรี” หญิงสาวหยุดเดินแล้วหันกลับมาถามและตอบเอง โดยไม่หยุดรอฟังความคิดเห็นของคุณุสนทนาแม้แต่น้อย

“เมื่อก่อนตอนไปช่วยพ่อเลี้ยงควาย กลิ่นจันทน์ก็จุงไปที่ละหลายๆ ตัว เพื่อนผู้ชายที่ไปเลี้ยงด้วยกันก็ชอบบอกแบบนี้”

“ฮึ” คนถูกประทุษร้ายด้วยความเข้าใจผิดจนระดมไปทั้งตัวแค้นเสียงในลำคออีกรอบ

“กลิ่นจันทน์ขยับเตียงพ่อเลี้ยงตอนทำความสะอาดคนเดียวได้” หญิงสาวยังคงอวดอ้างสรรพคุณไปเรื่อยๆ

เจ้าของเตียงที่ถูกขยับเพื่อทำความสะอาดโดยสุภาพสตรีแรงเยอะกลอกตามองบน แล้วยกมือขึ้นห้ามคนที่กำลังจะอำปากอวดอ้างสรรพคุณอื่นประกอบคำนิยามของสตรีแรงเยอะก่อนว่าต่อ “เอาละๆ ไปเตรียมน้ำซักที ฉันเหนื่อย อยากพักผ่อนเต็มทน”

“จ๊ะๆ ได้จ๊ะ พ่อเลี้ยงนั่งพักไปก่อนนะจ๊ะ กลิ่นจันทน์ขอตัวไปก่อไฟต้มน้ำประเดี๋ยว” ว่าพลางปิดผ้าปูที่นอนและผายมือเชิญให้เจ้าของบ้านได้นั่งพัก จากนั้นจึงขอตัวเพื่อไปทำหน้าที่ของเธอต่อ

เจ้าของผิวพรรณผุดผ่องวัยอย่างยี่สิบปีใช้มือข้างหนึ่งถกชายผ้าถุงลายน้ำไหลขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่สองขาที่กำลังก้าวฉับๆ ด้วยจังหวะที่ไวกว่าครั้งใดในชีวิต จนกระทั่งก้าวข้ามธรณีประตูโรงครัวที่ตั้งแยกส่วนออกมาจากเรือนนอนที่เธออาศัยอยู่กับปู่ย่าไม่ไกลนัก

“ย่าจ๋า...”

หญิงชราละมือจากการชวักชวักก่อนหันไปมองตามเสียงเรียกแล้วเอ่ยถาม “ห้องหับพ่อเลี้ยง กลิ่นจันทร์ดูแลตามที่ย่าเคยบอกไว้ทุกวันใช่ไหม”

“จะย่า”

“ผ้าห่มผ้าปูซักรั้วครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่”

“วันก่อนจะย่า กลิ่นจันทร์ทำตามที่ย่าบอกมาตลอดว่าต้องซักเปลี่ยนทุกสัปดาห์ เพื่อพ่อเลี้ยงแหวะมาจะได้ไม่ระคายผิว” หลานสาวตอบ

ตั้งแต่วันแรกที่เธอย้ายเข้ามาอยู่ที่นี้ก็ได้รับมอบหมายจากผู้เป็นย่าให้ดูแลเรือนหลังใหญ่โอ่อวด ตกแต่งด้วยข้าวของเครื่องใช้ที่ทั้งแปลกและงามตา เธอทำความสะอาดเรือนที่ไร้ผู้อยู่อาศัยทุกซอกทุกมุมมาตลอดหนึ่งปีหนึ่งปีที่เธอแอบจินตนาการถึงเจ้าของบ้าน ซึ่งเป็นผู้มีพระคุณให้ที่พักพิงแก่ปู่และย่าของเธอในวันที่ท่านทั้งสองถูกรังแกจากพวกอันธพาล ในขณะที่ช่วงเวลาดังกล่าวพ่อของเธอซึ่งเป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของทั้งสอง หนีความยากแค้นไปตั้งรกรากทำการค้าที่สิบสองปันนาอันเป็นดินแดนบ้านเกิดของแม่เธอนั่นเอง

“ดีแล้วละลูก ย่าไม่ยากให้พ่อเลี้ยงนอนคลุกฝุ่น ท่านเมตตาปู่กับย่ามากนัก ถ้าไม่ได้ท่านช่วยไว้ วันนี้กลิ่นจันทร์อาจจะต้องใช้ชีวิตอยู่บนโลกนี้ตามลำพังก็ได้” นวลเอ่ยกับหลานสาวก่อนจะเบนสายตากลับไปสนใจงานที่ทำอยู่ก่อนหน้าดังเดิม ในขณะที่ภาพในสมองหวนย้อนกลับไปถึงเหตุการณ์เมื่อหลายปีก่อนที่ทำให้เธอและสมผู้เป็นสามีได้มีโอกาสพบกับ ‘พ่อเลี้ยงหัตเทพ’ เป็นครั้งแรก

ถึงแม้ว่าจะผ่านมาแล้วหลายปี แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนนั้นก็ยังคง

ฉายชัดอยู่ในห้วงแห่งความทรงจำ พื้นเพเดิมของเธอและสมผู้เป็นสามีนั้น ไม่ใช่ที่นี่ แต่น้องชายของสมแอบเอาบ้านต้นตระกูลที่ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาไปจำนองและขาดส่ง เจ้าหนี้จึงส่งนักเลงเจ้าถิ่นมาขับไล่เธอและสามีออกจากบ้าน คืนนั้นเธอและสมทันได้เก็บเสื้อผ้าติดตัวมาเพียงคนละห่อ หวังจะเดินเท้าขึ้นเหนือเพื่อหาทางไปอาศัยกับบุตรชายที่พาครอบครัวไปตั้งรกรากที่สิบสองปันนา

แต่ในขณะที่ทั้งสองเดินปาดน้ำตามาตามทาง จู่ๆ นवलก็เกิดหน้ามืด เป็นลมล้มพับอยู่ข้างทาง และเมื่อเธอฟื้นคืนสติขึ้นมา ก็พบว่าข้างตัวเธอ ไม่ได้มีเพียงสามี แต่มีชายหนุ่มผิวพรรณสะอาด หน้าตาคมสันนั่งอยู่อีกคน และที่ที่เธอนอนก็ไม่ใช่พื้นดินลูกรังแต่เป็นเตียงนอนนุ่มๆ ในสถานที่ที่มีกลิ่นหูกยาลอยยอววลอยู่ในอากาศ

ซึ่งเรื่องนี้สมเล่าให้เธอฟังภายหลังว่า หลังจากที่เธอหมดสติไปสมก็ทำอะไรไม่ถูก แทบจะหมดสติลงอีกคน เเคราะห์ดีที่จู่ๆ ก็มีรถยนต์แล่นผ่านถนนลูกรังอันมืดมิด สมไม่รีรอรีบพุ่งตัวเข้าไปขวางพร้อมกับร้องขอความช่วยเหลือ แนนอนว่าเจ้าของรถคันดังกล่าวยินดีหยิบยื่นความช่วยเหลือแก่เธอในทันทีคือพาเธอไปส่งโรงพยาบาล และหลังจากได้รับฟังเรื่องราวชีวิตของเธอและสามี เขาก็ไม่หึงนอนใจที่จะหยิบยื่นความช่วยเหลือที่สองด้วยบทสนทนาเพียงไม่กี่ประโยค

‘สิบสองปันนาไม่ใช่ใกล้ๆ ลูกับป่าจะไปยังไง’

‘คงเดินเท้าไปเรื่อยๆ คำไหนนอนนั้น ทางนารับจ้างทำไปตามทาง’ สมตอบ

‘ฉันกำลังจะขึ้นเหนือ’ ชายหนุ่มหยุดคิดชั่วขณะคล้ายซังใจก่อนเอ่ยต่อ ‘จะไปด้วยกันก็ได้’

‘คือ...’ สมและนवलหันมาสบตาเพื่อปรึกษากัน

‘ไม่ต้องเกรงใจดอก ดีเสียอีกฉันจะได้มีคนนั่งรถไปเป็นเพื่อน’

‘คุณจะไปเที่ยววี’ สมถามด้วยค่อนข้างมั่นใจว่าผู้มีพระคุณของตน

น่าจะเป็นคนภาคกลางมากกว่า

‘เปล่า ฉันจะขึ้นไปดูที่ ซื่อไว้ตั้งแต่ต้นปีก่อนไม่รู้ว่าเป็นต้นไม้อะไรขึ้นรกที่ใบแคไหน’ คนที่แอบครอบครัวย้ายที่ดินแปลงใหญ่เอาไว้เมื่อครั้งเดินทางขึ้นไปเยี่ยมเพื่อนสนิทที่ย้ายขึ้นไปรับราชการที่ชายแดนเหนือเล่าพร้อมยิ้มบางๆ ที่มุมปาก

‘ทิ้งไว้หลายเดือนก็น่าจะรกอยู่’ สมว่า

‘นั่นสิ ตอนซื้อรีบไปหน่อยเลยไม่ได้วางแผนอะไรไว้ รอบนี้มีเวลาพักเกือบเดือนเลยจะขึ้นไปจัดการให้เรียบร้อย’ ถึงแม้ว่าที่ดินอันเป็นมรดกของครอบครัวจะมีนับไม่ถ้วน แต่แปลกที่เขากลับถูกชะตากับที่ดินแปลงที่เพิ่งซื้อมานัก

‘ที่ดินถึงจะสวยแคไหนก็ต้องดูแลทุกวัน ไม่อย่างนั้นก็จะโหมงและรกเหมือนเดิม’ คนที่เพิ่งฟื้นคืนสติเอ่ยเสียงพราว

‘นั่นสิ แต่ฉันจะไปหาคนที่พอจะวางใจฝากที่ดินไว้ให้ดูแลได้จากที่ไหนกัน’

‘...’

ในเมื่อคู่สนทนาทั้งสองนั่งเงียบ บุรุษผู้มั่นใจในสัญชาตญาณของตนว่ามองคนไม่ผิดจึงว่าต่อ ‘ฉันพอจะไว้ใจลุงกับป้าให้ช่วยดูแลที่ดินแปลงนี้ได้หรือไม่’

นั่นคือบทสนทนาที่พลิกชีวิตของเธอกับสามีมาจนถึงทุกวันนี้

“กลิ่นจันทร์รู้จะว่าพ่อเลี้ยงมีพระคุณกับปู่กับย่ามาก แต่ไม่รู้...” จู่ๆ คนที่กำลังก่อกองไฟต้มน้ำหม้อใหญ่ก็เอ่ยขึ้นพร้อมกับถอนหายใจจนผู้เป็นย่าต้องหันกลับไปมอง “พ่อเลี้ยงจะเพื่อแผ่ความเมตตามาถึงกลิ่นจันทร์หรือเปล่า”

“พ่อเลี้ยงชอบคนสะอาดและขยัน” นวลกล่าว

“จะ กลิ่นจันทร์รู้ กลิ่นจันทร์จำได้ ย่าบอกกลิ่นจันทร์ตั้งหลายรอบแล้ว”

“รู้จักตั้งใจทำงานให้ดี ท่านจะได้เมตตา”

“จ๊ะย่า” หญิงสาวรับคำขณะใช้พัดไม้ไผ่พัดแรงกองไฟเพื่อให้หน้าในหม้อเดือดไว้อุ่น

ทางฝั่งเจ้าของที่ดินแปลงงามที่ไม่ได้แวะมาดูแลสินทรัพย์ของตัวเองร่วมสองปี เมื่อได้อยู่ตามลำพังในเรือนไม้สักขนาดใหญ่ที่เขาออกแบบและเลือกของตกแต่งมาจากต่างแดนด้วยตัวเองก็ใช้ปลายนิ้วลากไปตามข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ แล้วยกขึ้นมามองใกล้ๆ

“สะอาดสะอ้าน ไม่มีฝุ่นจับ ป่านวลทำงานดีแบบนี้ถ้าได้เจอกับแม่ซา คงคุยกันถูกคอ” ชายหนุ่มรำพึงรำพันขึ้นชมการทำงานของนวลพร้อมทั้งเอ่ยพาดพิงถึงอุษาหรือแม่ซา ข้าเก่าเต่าเลี้ยงที่ดูแลบ้านหลังใหญ่ของเขาและครอบครัวได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่องเช่นกัน

“หืม เต๋ยวนนี่รู้จักวางดอกไม้หอมเอาไว้ด้วย รู้ใจจริงเทียว” พ่อเลี้ยงหนุ่มว่าพลางย่อตัวลงนั่งบนเตียงนอน ยกกระทงใบตองที่บรรจุดอกมะลิสีขาวนวลขึ้นมาแตะปลายจมูก “ชื่นใจเหลือเกิน รู้ใจแบบนี้ค่อยมีเหตุผลที่จะให้อภัยเรื่องพาดคนอื่นมาอยู่โดยไม่ขออนุญาตขึ้นมาได้หน่อย”

เมื่อคิดถึงเรื่องมีคนอื่นเข้ามาอยู่ในสถานที่อันเป็นส่วนตัวที่เขาหวงแหนหนักหนา หน้าซำคนแปลกหน้ายังกล้ากระหน่ำทำร้ายร่างกายอย่างที่ไม่เคยมีผู้ใดบังอาจกระทำการเช่นนี้มาก่อน ชายหนุ่มก็ยกแขนที่เริ่มแดงเป็นจำขื่นมามองแล้วอึดอัดขัดใจ

“เด็กบ้า กล้าดียังไง นี่ถ้าเจ้าจรัสมาด้วยคงได้ลากตัวไปส่งให้ผู้กองดินจัดการถึงฐาน” ตามองรอยจำขณะที่ยิมฝีปากหยักขยับพึมพำถึงผู้ติดตามที่เขาสั่งห้ามไม่ให้ตามมาในคราวนี้และเพื่อนสนิทที่ย้ายมารับราชการที่นี้เมื่อห้าปีก่อนซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เขามีโอกาสได้พบกับเจ้าของเดิมของที่ดินแปลงนี้นั่นเอง

“แต่ก็ยังดีที่คิดปกป้องบ้านของเงินจากพวกโจร ไม่กลัว ไม่หนี แต่

คิดที่จะสู้ ถึงแม้ว่าจะหลับตาสู้จนหน้าซันก็เถอะ”

ทัตเทพพยายามละความกรุ่นโกรธจากการถูกประทุษร้ายด้วยการมองการกระทำของหญิงสาวในมุกกลับ มุมที่บ่งบอกว่าเธอกำลังปกป้องอาณาจักรเล็กๆ ของเขาแห่งนี้อย่างเต็มกำลัง กำลังของนางพญามดตัวน้อยๆ ที่หลับหูหลับตาฟาดไม่ยั้ง ไม่รับฟังแม้กระทั่งเสียงสั่งห้ามอันน่าเกรงขามที่ใครต่อใครมักเอาไปพุดลับหลังว่าน่าเสียงของเขานั้นเยือกเย็นและน่ากลัว คนสนิทของเขาเคยนำเรื่องราวทำนองนี้มาบอกเล่าให้ฟังอยู่บ่อยครั้งและเขาก็เริ่มคล้อยตามคำบอกเล่านั้นมากขึ้นทุกวัน

แต่จากเหตุการณ์ในวันนี้ทำให้เขาตระหนักได้ว่า เจ้าจาร์สตัวดีคงจะใส่สีตีไข่เรื่องราวเหล่านั้นอยู่มากโข เจ้านั้นเคยบอกว่าแค่เขาขึ้นนิวโดยที่ยังไม่ต้องสั่งสิ่งใด ข้าเก่าเต่าเลี้ยงทั้งที่บ้านและที่ทำงานก็กลัวหัวหดแล้ว โฉนในวันนี้เขาทั้งขึ้นนิวทั้งออกคำสั่ง แต่แม่กลิ่นจันทร์ตัวดีก็ไม่มัวแหว่วว่าจะหยุดหรือหวาดกลัว

“ไม้อจนได้เรื่องสิน่า” ชายหนุ่มแอบต่อว่าจาร์สขณะเปิดประตูห้องนอนออกไปยืนท่าแขนรับลมหนาวตรงระเบียงห้อง

ชายหนุ่มหลับตาเงี่ยหูฟังเสียงลมหนาวผสานเคล้าคลอกับเสียงแมลงยามค่ำ ความไม่ไพเราะอันมีมนตร์ขลังที่รังสรรค์โดยมานธรรมชาติ เอกลักษณ์เฉพาะที่ที่ดึงดูดให้เขาควักเงินจับจองเป็นเจ้าของอย่างง่ายดาย ถึงแม้ว่าเมื่อครั้งเดินทางไปเรียนที่ต่างประเทศจะเคยเอยปากกับเพื่อนสนิทและพี่ชายว่าเขาหลงมนตร์เสน่ห์หุบเขาในยุโรป แต่เมื่อได้มาสัมผัสกับความงามอันเรียบง่ายที่นี้เขาก็ตกหลุมรักเสียงเพรียกแห่งลมหนาวอีกครั้ง และการตกหลุมรักในครั้งนี้จิตใจได้สำนึกบอกกับเขาว่าจะไม่จับแค่อารมณ์ชื่นชมแต่ต้องจับที่การครอบครอง

ก๊ก!

ในขณะที่เจ้าของสถานที่อันสวยงามกำลังทอดอารมณ์อิงแอบสายลมหนาวอย่างเพลิดเพลินอยู่นั้น จู่ๆ เสียงกุกกักภายในบ้านก็ดังขึ้นชัดอารมณ์

สุนทรีย์ขึ้นมาเสียได้ คนรักความสงบถอนหายใจแล้วเหลือบตามองไปยังทิศทางของเสียง จึงพบว่าเจ้าของเสียงกุกกักกำลังเกาะขอบประตูห้องนอน ผลุบๆ โผล่ๆ ทำลับๆ ล่อๆ อยู่ด้านหลัง

“เป็นตุ๊กแกหรือไร ถึงได้ผลุบๆ โผล่ๆ” คนเสียงดูเอ่ยถามทั้งที่ยังหันหลังให้ประตูห้องนอนดังเดิม

“เอ่อ... กลิ่นจันทน์ผสมน้ำเรียบร้อยแล้วจะ พ่อเลี้ยงจะอาบเลยหรือเปล่าจะ กลิ่นจันทน์จะได้ไปจุดเทียนหอมไว้ให้”

“อาบเลย”

“จะ งั้นกลิ่นจันทน์ไปจุดเทียนเลยนะจ๊ะ”

“อืม”

ชายหนุ่มพึมพำรับในลำคอ กลิ่นจันทน์จึงตกชายผ้าถุงขึ้นแล้วก้าวขาเร็วๆ เข้าไปในห้องอาบน้ำอีกรอบเพื่อจุดเทียนหอม นาดอกมะลิในตะกร้าที่เธอออกไปเก็บระหว่างรอน้ำเดือดมาลอยเหนือผิวน้ำ จุ่มมือลงไปวัดอุณหภูมิน้ำเพื่อความมั่นใจอีกครั้ง จากนั้นจึงเดินออกมารายงานพ่อเลี้ยงหนุ่มที่สวมเสื้อคลุมสีขาวเพียงตัวเดียว นั่งหน้าห้องอยู่บนโซฟาในห้อง

“เรียบร้อยจะ แล้วก็อย่าให้ถามว่าพ่อเลี้ยงจะให้ตั้งสำรับที่ไหนจะ”

“ที่ระเบียงห้องนั่งเล่นก็แล้วกัน”

“จะ งั้นกลิ่นจันทน์ขอตัวไปเตรียมสำรับก่อนนะจ๊ะ”

“อืม”

เมื่อเจ้านายเอ่ยอนุญาตแล้วกลิ่นจันทน์ก็ไม่รอช้าที่จะหมุนตัวออกไปจากห้อง หลังจากหับบานประตูลงแล้วหญิงสาวก็เปลาลมออกจากปาก

“หายใจไม่ทั่วท้องเลย ไหนๆ ก็อย่าบอกว่าพ่อเลี้ยงใจดีไงเล่า”

พ่อเลี้ยงหนุ่มเปิดเครื่องเล่นแผ่นเสียงที่สั่งมาจากต่างประเทศ ก่อนจะถอดเสื้อคลุมอาบน้ำออก ถือแก้วไวน์แดงชั้นดีที่เขาสั่งมาเก็บไว้ที่นี้ตั้งแต่บ้านแล้วเสร็จ ก้าวขาหย่อนตัวลงไปแช่น้ำอุ่นในอ่างที่มีดอกมะลิหอมกรุ่นลอยวนอยู่รอบตัว

“อืม...” ชายหนุ่มยกแก้วไวน์ขึ้นมาจิบ เอนศีรษะพาดขอบอ่าง หยิบดอกมะลิดอกหนึ่งขึ้นมาแตะปลายจมูก “อันกำลังดี รู้ใจกว่าพวกเด็กๆ ที่แม่ซาพร้าสอนเสียอีก”

“Oh Stewball was a racehorse, and I wish he were mine.
He never drank water, he always drank wine.
His bridle was silver, his main it was gold.
And the worth of his saddle has never been told.”^๑

พ่อเลี้ยงหนุ่มหลับตาขยับริมฝีปากตามบทเพลงที่ตั้งจากเครื่องเล่นเครื่องงาม มุมปากยกขึ้นยิ้มโดยอัตโนมัติเมื่อความผ่อนคลายที่ได้รับลบอารมณ์ขุ่นมัวก่อนหน้าออกไปจนสิ้น ถึงแม้ว่าหลานสาวของสมและนวลจะแรงเยอะไปบ้าง แต่เรื่องการปรนนิบัติดูแลผู้เป็นนายเธอกลับสามารถทำได้ดีเป็นที่น่าพอใจ

ชายหนุ่มยกแก้วไวน์ในมือขึ้นมาจิบอีกครั้งพร้อมกับตัดสินใจเก็บเรื่องที่เขาโดนทำร้ายในวันนี้ไว้เป็นความลับ เพราะหากเรื่องนี้แพร่กระจายไปถึงคนอื่นเห็นที่แม่กลิ่นจันทน์ตัวน้อยคงไม่แคล้วตกที่นั่งลำบาก เจ้าหล่อนอาจจะยังไม่รู้ว่าโทษฐานของการประทุษร้าย ‘หม่อมเจ้าทัตเทพ ชัยนราพงศ์’ พระโอรสองค์รองของเสด็จเจ้าของวังชัยนราพงศ์นั้นร้ายแรงเพียงใด

^๑ เพลง “Stewball” โดย บีเตอร์, พอล และแมรี

๒

การได้สรองน้ำอุ่นในอุณหภูมิที่พอเหมาะพอดีทำให้ หม่อมเจ้าทัตเทพ ชัยนราพงศ์ หรือ ‘ท่านชายทัต’ ทรงผ่อนคลายกล้ามเนื้อจากการขับรถขึ้นเหนือเป็นระยะทางร่วมเก้าร้อยกิโลเมตร เอกบุรุษผู้ส่งงามทรงเปิดประตูห้องบรรทมแล้วเสด็จออกไปยังส่วนของห้องนั่งเล่น ก่อนจะทรงเปิดบานประตูข้างห้องนั่งเล่นเพื่อเสด็จออกไปยังส่วนของระเบียงกว้าง ทันทีที่บานประตูกระจกถูกเลื่อนเปิดออกสามชีวิตที่นั่งรออยู่ก่อนหน้าก็หันไปมองอย่างพร้อมเพรียง

“ขอโทษที่มาถึงมืดๆ เลยทำให้วุ่นกันแบบนี้” ท่านชายทัตตรัสกับลูกจ้างทั้งสามขณะทรงก้าวพระบาทไปยังจุดที่ตั้งสำหรับเอาไว้ เนตรดำขลับหลุบมองผ้าเช็ดโขนที่วางอยู่ข้างสำหรับ ทรงกางผ้าผืนดังกล่าววางลงบนพระเพลาแล้วจึงหันไปตรัสกับนวลโดยตรง

“ฉันดีใจที่ป่าจำได้ว่าทุกครั้งที่ตั้งสำหรับต้องมีผ้าเช็ดปากมาด้วย”

“จำได้ลึจ๊ะ เรื่องเกี่ยวกับพ่อเลี้ยง ป่าจำได้ทุกเรื่อง” นวลตอบด้วยน้ำเสียงที่เจอความดีใจอย่างปิดไม่มิด

ท่านชายตัดทรงยิ้ม แม่นในยามที่ปลอมองค์มาเป็น ‘พ่อเลี้ยง’ อยู่บนดอยเช่นนี้ก็ยังคงมีคนงานดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าข้าหลวงในวังที่ได้รับการฝึกฝนอย่างเข้มงวดจากหม่อมมารดาของพระองค์เอง

ท่านชายตัดทรงเอื้อมหัตถ์ไปตักแกงหน่อไม้ใส่บวบขึ้นเสวย เมื่อน้ำแกงร้อนต้องชิวหาเอกบุรุษกษัตริย์กุมโอรสขึ้น

“รสมือยังดีเหมือนเดิม”

“แกงหม้อนี้ลู่กับป่าไม้ได้ทำดอกพ่อเลี้ยง” สมกล่าว

“หืม...” ท่านชายตัดทรงครางพลางชายเนตรไปยังใบหน้าแถมยิ้มของสม “ลู่จะบอกว่าแกงนี้หลานสาวลู่ทำนี่รี”

“ครับ กลิ่นจันทร์ทำ เมื่อตอนกลางวันลู่เดินไปทางไร่ฝั่งกระโหน่เลยแวะเก็บหน่อไม้มาหลายหน่อ พอพ่อเลี้ยงมาถึงเลยไปเก็บบวบมาเพิ่ม” สมตอบ

“ส่วนฝีมือป่าจวนโน้นจะ น้ำพริกหนุ่ม ผักลวก ป่าจำได้ว่าพ่อเลี้ยงชอบ” นวลกล่าว

เมื่อได้รับคำยืนยันเช่นนั้น ท่านชายจึงทรงเอี้ยววรกายทอดพระเนตรดวงหน้าของคนรสมือดีที่กำลังจดจ่อกับการเป่าโอ้อร้อนจากปากเพื่อสร้างไอน้ำให้แก่มือที่กุมกันทั้งสองข้าง ซึ่งเย็นเยียบจากอุณหภูมิรอบกายที่ลดลงทุกขณะ

“ฉันมาดีๆ คำๆ แบบนี้คงยังไม่ได้กินข้าวกินปลาถิ่นนะ” ท่านชายเจ้าของไร่ทรงเก้ริน และเมื่อไม่ได้รับคำตอบใดจากคนทั้งสามจึงทรงส่ายพัศตร์น้อยๆ “เช่นนั้นก็ไปพักผ่อนตามสบายเถิด พรงนี้ค่อยคุยกันต่อ”

“แต่ว่า...” นวลก็อ้าก

ท่านชายตัดทรงพระสรวลอย่างไม่ตั้งนึกแล้วจึงรับสั่งต่อ “ฉันยังไม่พ่หนีกลับกรุงเทพฯ คินนี้ดอก รอบนี้ฉันจะพัศจิบไวน์อยู่กับลู่กับป่าที่นี้สักสองเดือน”

สมและนวลหันมาสบตากันแล้วอมยิ้ม ยินดีเสียยิ่งกว่ายินดีที่ พ่อเลี้ยงจะมาพักอยู่ในไร่หลายเดือนเช่นนี้

“ฉันลืมนึกกับข่าวตัวก่อนก็แล้วกัน ถ้าหากพ่อเลี้ยงต้องการอะไรเพิ่มก็ เรียกหาพวกเราได้ตลอดเวลา”

หม่อมเจ้าทัตเทพทรงพยักพักตร์รับน้อยๆ คล้อยหลังทั้งสามที่เดิน ออกไปแล้วจึงทรงเอื้อมหัตถ์ไปตักแกงหน่อไม้ใส่บาตรขึ้นเสวยอีกรอบ

“รสมือแบบนี้ค่อยสมกับที่ยกโทษให้หน่อย”

หลังจากอิมหนาสำราญกับสำหรับเครื่องควาที่สงฆ์ยาลานปรุถวย แล้ว ท่านชายทัตจึงทรงแะริวิสกี้ชั้นดีที่ขนมาจากวัง จากนั้นจึงทรงเปิด เครื่องเล่นแผ่นเสียงในห้องบรรทม แล้วทรงเอนวรกายแกร่งพิงแท่นบรรทม

“ปานนี้เสด็จพ่อกับพี่ชายพัฒนคงถูกหม่อมแม่ชักหูชา”

ท่านชายตรัสถึงพระองค์เจ้าชัยนราพงศ์ผดุงเดช ผู้เป็นพระบิดาและ หม่อมเจ้าภูมิพัฒน์ ชัยนราพงศ์ ผู้เป็นพระเชษฐา ที่คาดว่าการ่าลังตกที่หนึ่ง ลำบาก โดยเฉพาะพระบิดาที่ทรงประทานพระอนุญาตให้พระองค์ได้หยุด พักผ่อน หลังจากที่ทรงโหมงานหนักแทนพระเชษฐาที่เสด็จไปเรียนต่อที่ ยุโรปรอบสองจนไม่มีเวลาได้สำราญพระอิริยาบถถึงสองปีเต็ม และเมื่อท่าน ชายพัฒนเสด็จนิวัตได้ไม่ถึงสัปดาห์ ท่านชายทัตก็คุกพระชงฆ์ลงเบื้องหน้า พระพักตร์พระบิดาเพื่อขอประทานพระอนุญาตไปสำราญพระอิริยาบถ โดยมีข้อแม้ว่าห้ามใครตามมา ห้ามแม้กระทั่งคนสนิทที่ตามติดพระองค์เป็นเงา ไม่ให้ร่วมเดินทางมาด้วย

เมื่อพระบิดาพระทัยอ่อนประทานพระอนุญาตให้ตามประสงค์แล้ว ท่านชายทัตจึงทรงหยิบกุญแจรถยนต์คันโก้ขับมุ่งหน้าขึ้นเหนือทันที ทั้ง หน้าที่ได้รับหน้าตอบคำถามหม่อมผกาผู้เป็นมารดาไว้ให้พระเชษฐาผู้แสนดีและ พระบิดาผู้เปี่ยมไปด้วยพระเมตตา

ช่วงสองปีที่ผ่านมามีชายก็ต้องคอยตอบคำถามร้อยแปดของหม่อมแม่ แทนพี่ชายพัฒนเหมือนกันนั่นแหละน่า แต่ของชาย ชายทิ้งให้พี่ชายพัฒน

รับหน้าที่แทนแค่สองเดือนเอง’

หม่อมเจ้าทัตเทพทรงหมั้นแก้วเครื่องดีมีสีอำพันในหัตถ์เล่นแล้ว
ทรงพระสรวลห่มต่ำ ยามหวนนึกถึงบทสนทนากับพระเชษฐาที่ทรงวิ่งตาม
มาเกาะประตูรถที่กำลังเคลื่อนที่ออกจากวัง

“อยู่วังให้ได้เกินวันละหกชั่วโมงนะพี่ชายพัฒนา”

“ฮึดซิ่ว!”

“ฮึดซิ่ว!”

สารทิ่หนุ่มเหือบตามองเอกบุรุษผู้งามสง่าที่ประทับอยู่เบาะด้านหลัง
ผ่านทางกระจกมองหลัง ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงห่วงใย

“แวะตรวจให้กระหม่อมสบายใจเถิดฝ่าบาท”

“จะแวะตรวจให้เสียเวลาไปโย ฉันรู้ตัวฉันดีดอกจำรุงญู” สรุเสียงห่ม
ตั้งขึ้นจากทางเบาะหลัง

“ฝ่าบาทกลับตึกและเสด็จออกจากวังเช้าตรู่มาหลายวันติด กระหม่อม
เกรงว่า...” มหาดเล็กคูใจเกรินแล้วหยุดพูดไปเสียดื้อๆ

“หี” เสียงทรงพระสรวลห่มต่ำดังขณะทรงเบนพักตร์คมไปทางกระจก
ด้านข้าง “นายยังห่วงฉันมากกว่าน้องชายที่คลานตามกันมาเสียอีก ไม่รู้ว่า
ปานนี้ชายหัตจะไปเที่ยวเล่นสุขสบายอยู่ที่ไหน จะรู้บ้างหรือไม่ว่าทำให้ฉัน
ต้องวุ่นวายนัก แล้วเจ้าจรัสได้บอกกระไรนายหรือไม่ว่าเจ้านายหนีไปพักใจ
พักกายที่ใด”

“หามิได้ฝ่าบาท กระหม่อมคาดคั้นนักหนา เจ้าจรัสก็ยังมียืนยันคำเดิม
ว่าท่านชายหัตไม่ได้รับสิ่งใดไว้เลยกระหม่อม” จำรุงญูเอ่ยถึงจรัสผู้เป็น
น้องชายและเป็นมหาดเล็กใกล้ชิดหม่อมเจ้าทัตเทพ

“อืม ถ้าเช่นนั้นนายคงต้องทนลำบากกับฉันแบบนี้ไปอีกสักพัก”
หม่อมเจ้าภูมิพัฒนา หรือท่านชายพัฒนาตรัสกับมหาดเล็กขณะที่อีกฝ่าย
จอตระตือเทียบหน้าตำหนักใหญ่ภายในเขตกำแพงวังชัยนราพงศ์

“กระหม่อม” จำรูญค้อมศีรษะรับ

ท่านชายพัฒนทรงวางหัตถ์ลงบนบ่าของคนสนิท จากนั้นจึงทรงดำเนินเข้าไปด้านในตำหนักที่ใ้ซึ่งนางกำนัลอย่างเช่นในช่วงเวลากลางวัน

“ชายที่ตะนะชายที่ตัด ทำให้พี่ต้องหลบหม่อมแม่กลับบ้านดึกตื่นขึ้นนี้ทุกคืน ข้าหวัดแสบไม่ได้แตะต้อง ลำบากเจ้าจำรูญซื่อหามาให้ทุกมือ ต้องกลับวังดึกขึ้นทุกวัน ไม่เช่นนั้นหม่อมแม่จะจับเวลาตรอกได้เหมือนคืนก่อนอีก เฮ้อ...” ราชินิกุลหนุ่มทรงถอนปัสสาสะเมื่อสามารถหลบหลีกการตรอกของหม่อมผกาขึ้นมาถึงห้องบรรทมได้ปลอดภัยอีกหนึ่งคืน

...

“My one and only prayer is that some day you'll care,
My hopes, my dreams come true, my one and only you.
No one will ever know how much I love you so
My only prayer will be someday you'll care for me
But it's o-only make believe.”^๒

ทางฝั่งราชินิกุลหนุ่มที่ทรงหนีมาอิงแอบธรรมชาติยังคงมีแก้ววิสกี้ในหัตถ์ ทรงยิ้มสลับกับฮัมเนื้อร้องตามแผ่นเสียงอย่างสำราญตราบนจนกระทั่งผล็อยหลับไปท่ามกลางอ้อมกอดแห่งขุนเขา

เรือนไม้สักหลังงามตั้งตระหง่านอยู่บนจุดสูงสุดของไร่ ซึ่งเจ้าของสถานที่ทรงเลือกที่จะออกแบบบ้านที่มีกระจกและระเบียงล้อมรอบ เพื่อที่จะได้ทอดพระเนตรอาณาจักรเล็กๆ ส่วนพระองค์ได้ทั่วทุกมุม

แสงแรกของวันส่องกระทบกระจกใ้สผ่านม่านขาวบาง พาไออุ่นเข้ามากระทบวรกายแกร่งบนแท่นบรรทมพร้อมสายลมหนาว เนตรคมกะพริบ

^๒ เพลง “It's Only Make Believe” โดย คอนเวย์ ทวิตตี

และปรีชื่อน้อยอย่างชุ่มชื้น หลังเสด็จออกจากห้องทรงแล้วจึงทรงเปิดประตู ออกไปทรงยืนรับลมหนาวที่ระเบียงกว้าง

“ดอกไม้ที่นี้งามเหลือเกิน” ท่านชายทัตเทพทรงยิ้มยามทอดพระเนตร ดอกไม้เมืองหนาวนานาพันธุ์ที่แข่งกันชูช่อล่อลมแข่งกันเบ่งบานรับแสงอรุณ

“ถ้าพี่ชายพัฒนา พี่ชายวัชร ชายดินมาเห็นคงได้เปิดไวน์ดื่มกันแต่ หัววัน” เมื่อได้อยู่ท่ามกลางทัศนียภาพอันงดงามก็อดนึกถึงพระเชษฐา และพระสหายสนิทไม่ได้

“แล้วนั่นต้นอะไรดอกงามเหมือนซากุระของญี่ปุ่นเทียว” ท่านชายทรง เคลื่อนเนตรคมไปยังต้นไม้ใบเดี่ยวรูปรีแบบไขปลายใบเรียวยแหลม ช่อดอก สีชมพูกระจุกใกล้ปลายกิ่ง แผ่นความสวยสดไปทั่วทั้งต้น

“อืม ดีจริง นอกจากจะมีไม้ดอกไม้ใบให้ชมแล้วยังมีกายกรรมลิงให้ ดูแต่เข้าอีกด้วย” ตรัสกล่าวเสียงทรงพระสรवल ยามทอดพระเนตรเห็นเจ้าลิง สาวจอมชนถกชายผ้าถุงเพื่อปีนขึ้นไปตัดช่อดอกสีชมพู และปีนกลับลงมา เมื่อได้ช่อดอกไม้งามตามจำนวนที่ต้องการแล้ว จากนั้นจึงนำช่อดอกดังกล่าว ไปจัดใส่กระบอกไม้ไผ่สีเหลืองทองหลายขนาด

“อ้าว แล้วนั่นจะไปไหนอีก อยู่นิ่งๆ เหมือนคนปกติบ้างไม่ได้เลย หรือไร” ท่านชายทัตตรัสกับพระองค์เอง เมื่อเจ้าลิงน้อยจอมชนจัดดอกไม้ ลงกระบอกไม้ไผ่เรียบร้อยแล้วก็คล่องตะกร้าเข้าเรียวยแขนกลมกลิ้งเดิน นวนายนาดไปยังท้ายไร่ เนตรคมเบิกกว้างยามสบเข้ากับสะโพกกลมกลิ้งที่ยกย้ายผึ่งผายรับกับจักรหวะการก้าวขา

“เป็นน้ำอะไรเนี่ย มองอะไรไม่เข้าเรื่อง” ตรัสพลางหมุนองค์เสด็จกลับ เข้าไปในห้องบรรทม “สงสัยจะตีหมักไปหน่อย เลยเพลอนึกพิเรนทร์แต่ เข้า อาบน้ำลักรอบเห็นจะดี”

เมื่อทรงชำระภาพความผึ่งผายออกจากห้วงความจำได้เป็นบางส่วน ถึงแม้ว่าจะเป็นเพียงส่วนน้อยส่วนนิดจากภาพจำไปใหญ่ ท่านชายทัตจึง เสด็จลงจากเรือนที่พระสหายสนิทเคยตั้งชื่อให้อย่างไม่เป็นทางการว่า

‘ตำหนักหรือนมาพียงเย็น’ ครานั้นทรงพระสรวลเสียกใหญ่กับชื่อตำหนักอันยาวเพื่อย แต่เมื่อได้เสด็จกลับมาเยือนสถานที่แห่งนี้ก็ทรงอดที่จะคล้อยตามไม่ได้

“ช่างคิดช่างทำนักนะเจ้าวานรน้อย” หม่อมเจ้าทัตเทพตรัสขึ้นเมื่อทอดพระเนตรแจกันกระบอกไม้ไผ่ฝีมือเจ้าวานรน้อยประจำไว้ซึ่งวางประดับเรียงรายอยู่ตามมุมต่างๆ

“พ่อเลี้ยง”

หม่อมเจ้าทัตเทพหันไปทอดพระเนตรตามเสียงเรียก

“ขยันแต่เข้าเลยนะลุง”

“เข้าๆ แบบนี้อากาศดี ทำอะไรก็เพลินมือ” สมวางจบที่กำลังซูดดินเตรียมลงดอกไม้พุ่มใหม่ข้างบันไดเรือนใหญ่ ก่อนจะเดินเข้าไปหาผู้เป็นนายใกล้ๆ “เข้านี่ให้ตั้งสำหรับตรงไหนดีครับ”

“ใต้ต้นไม้ต้นโน้นก็ได้ ดอกกำลังงามเที่ยว”

สมชะงักมองตามสายตาของพ่อเลี้ยงแล้วพยักหน้ารับ “อ้อ ต้นนางพญาเสือโคร่ง ได้ครับ เตียวลุงไปบอกแม่หลวงก่อนว่าพ่อเลี้ยงตื่นแล้ว แล้วก็ให้กลืนจันทน์ไปเตรียมที่ไว้ด้วย”

“ทำเป็นรี”

“ถึงจะทโมนไปหน่อย แต่กลืนจันทน์ก็พอมีฝีมือเรื่องงานบ้านงานเรือนอยู่บ้าง” สมตอบกลับช้า ด้วยเข้าใจความนัยที่แฝงอยู่ในน้ำเสียงของผู้เป็นนายดี

“เช่นนั้นก็เร่งให้หล่อนแสดงฝีมือเสียสิ ชักช้าแดดจะมาเสียก่อน”

สมมองตามแผ่นหลังของผู้เป็นนายแล้วอมยิ้ม จากนั้นจึงเดินกลับไปโรงครัวเพื่อแจ้งข่าวแก่ภรรยาและหลานสาว

“พ่อเลี้ยงตื่นแล้วนาแม่หลวง”

“ข่าวตัมก็ใกล้เสร็จพอดี” นวลตอบโดยที่ยังไม่ละมือจากการคนข้าวตัมในหม้อบนเตา

“แล้วนี่กลิ่นจันทร์ไปไหนเสียละ” สมถาม

“วิ่งไปเก็บไขไก่ที่เล่ามาเพิ่ม เห็นว่าเย็นนี้จะต้มไข่พะโล้” นวลตอบ และก่อนที่สมจะทันได้เอ่ยสิ่งใดต่อ เจ้าของชื่อก็เดินยิ้มหวานเข้ามาในโรงครัว

“ปู่ถามหากลิ่นจันทร์ มีอะไรให้กลิ่นจันทร์ทำหรือเปล่านั้น”

“พ่อเลี้ยงให้ตั้งสำหรับใต้ต้นนางพญาเสือโคร่ง” สมเอ่ยกับหลานสาว

“ได้จะปู่ ینگกลิ่นจันทร์ขอไปเตรียมเสื่อกับเบาะรองนั่งก่อนนะจ๊ะ”

กลิ่นจันทร์ตอบ เมื่อผู้เป็นปู่ยกหน้าอนุญาตหญิงสาวจึงหันไปเอ่ยกับผู้เป็นย่า “กลิ่นจันทร์เตรียมที่นั่งเรียบร้อยแล้วจะมาช่วยย่ำจัดสำหรับนะจ๊ะ”

“อ้อ ไปเถอะๆ” นวลว่า

หญิงสาวชะโงกหน้ามองข้าวต้มในหม้อที่นวลกำลังคนอยู่เล็กน้อย ก่อนจะหมุนตัวเดินออกไปยังโรงเรือนที่ใช้เก็บของ กวาดสายตามองสิ่งที่เธอจักแหงและหวายแล้วนำมาสานเป็นลวดลายด้วยตัวเอง เลือกหยิบผืนที่มั่นใจว่าประณีตสวยงามที่สุดสองผืน จากนั้นจึงเดินไปเลือกเบาะรองนั่งที่เธอไปเก็บปุยสีขาวจากผลต้นเงี้ยวหรือที่ย่าเธอเรียกว่านุ่นมายัดด้วยตัวเอง “เอาลายนี้ก็แล้วกัน” เมื่อเลือกเบาะรองนั่งได้แล้วหญิงสาวจึงหอบทั้งเสื่อและเบาะรองนั่งนำไปปูใต้ต้นนางพญาเสือโคร่ง

“วางแจกันตัดสักหน่อยน่าจะงาม” คนช่างคิดพิมพ์มาแล้วเดินไปยังทิศทางของเรือนหลังใหญ่ หยิบขันโตกใบเชิงพร้อมแจกันไม้ไผ่สีทองที่เธอเพิ่งจัดเสร็จเมื่อครู่นำไปวางบนเสื่อ จากนั้นขยับตัวออกห่างจากบริเวณที่จัดไว้พอประมาณ กวาดสายตามองไปรอบๆ แล้วเอียงหน้าครุ่นคิดอยู่ชั่วขณะ ก่อนจะเดินไปเก็บดอกนางพญาเสือโคร่งที่เพิ่งร่วงลงจากต้นใหม่ๆ คัดดอกที่สดและบอบช้ำน้อยที่สุดรวมลีบดอกนำไปวางประดับบนเสื่อและขันโตก ขยับตัวออกห่าง พิศมองไปรอบๆ ตัวอีกรอบ แล้วจึงเดินกลับเข้าไปในโรงครัวเพื่อช่วยผู้เป็นย่าจัดสำหรับ โดยหารู้ไม่ว่ากิริยาอ่อนช้อยทว่าคล่องแคล่วของเธออยู่ในสายตาคุณหนึ่งตลอดเวลา

“ดูเถิด แทนที่จะเก็บกวาดให้เรียบร้อย กลับเก็บของร่วงของหล่นไปโปรยให้สกปรกเล่นเสียอย่างนั้น ชนจริงเทียว”

หม่อมเจ้าทัตเทพทรงสายพัทตร์ ทั้งที่ทรงวาดวิมานในอากาศเอาไว้ตั้งแต่เสด็จออกจากวังว่าจะอาศัยไธแห่งนี้ปลีกวิเวกหลีกหนีจากความวุ่นวายทั้งปวง และใช้เวลาอยู่กับพระองค์เองให้มากที่สุด แต่ไม่เลย เพราะตั้งแต่ขึ้นบรรทมจวบจนถึงเวลานี้ไม่ว่าจะเสด็จไปปลีกวิเวก ณ จุดใด แม้วานรน้อยก็ช่างขยันเดินตามไปทำงานวนไปเวียนมาจนพระองค์อดที่จะหอบแทนไม่ได้ เอกบุรุษทรงถอนปัสสาสะจากนั้นจึงเสด็จไปประทับตรงโถงไม้สักใต้ถุนเรือน กระทั่งสมมาตามเมื่อส้าหรับมือแรกของวันจัดเตรียมเรียบร้อยแล้ว

ราชินิกุลหนุ่มทรงขมวดขนงยามทอดพระเนตรเห็น ‘ของร่วงของหล่น’ ที่กลืนจันท์หนีไปรยเอาไว้ เพราะนอกจากเจ้าของร่วงของหล่นที่ว่านั้นจะไม่สร้างความสกปรกให้ระคายพระเนตรแล้ว เหล่าบุปผาดอกงามที่วางเรียงรายอยู่บนเสื่อสานผืนแข็งกลับช่วยขับให้เสื่อผืนดังกล่าวอ่อนหวานมีชีวิตชีวา ดังนั้นจึงอดไม่ได้ที่จะทรงชยเนตรไปยังร่างบอบบางของคนहींถึงแม้จะแลดูชุกช่นในบางคราแต่ก็ใช้ว่าจะกระโดดกระเดกจนเกินงาม

“แปลกพิลึก”

“...”

สุรเสียงทุ้มดังขึ้นขณะย่ององค์ลงประทับบนเบาะที่จัดเตรียมไว้ สม นวล และกลืนจันท์หนีลือบตามองกันแล้วก้มหน้าลง เห็นทีพวกตนคงจะจัดที่จัดทางไม่ถูกใจผู้เป็นนายเสียแล้ว

“เพ็งจะเคยเห็นดอกไม้หล่นเกลิ่บนพื้นแตงามจับตาเช่นนี้ ลังลมสังไม้กันได้ออกรี”

สม นวล และกลืนจันท์ผ่อนลมหายใจออกพร้อมกันด้วยความโล่งอก ก่อนที่หญิงสาวผู้มีอำนาจลังลมสังไม้ได้จะเงยหน้าขึ้นตอบ

“บังคับไม้ได้ออกจะ กลืนจันท์ไม้ได้เรียนคาถาอาคมมา ดอกไม้

ที่นี้ก็หล่นตามลมเกลื่อนพื้นเหมือนทุกที่ แต่ที่พ่อเลี้ยงเห็นวางอยู่บนสื่อ
กลิ่นจันทร์จับไปเลย”

“จูนรี”

เอกบุรุษทรงยกมูมโอบชูขึ้น ชักสนุกเสียแล้วที่มีคนกล้าโต้ตอบ
พระองค์เช่นนี้ เพราะที่ผ่านมาจากพระองค์ตรัสในทำนองนี้ พวกมหาดเล็ก
นางข้าหลวงในวัง หรือแม่แต่พนักงานในบริษัทต่างก็ก้มหน้าก้มตาตัวสั้น
งังก ประหนึ่งพระองค์ออกโอบชูส่งนำตัวพวกนั้นไปลงโทษก็ไม่ปาน คงมี
แต่เจ้าจาร์สมหาดเล็กส่วนพระองค์ที่กล้าบ้าง แต่น้ำเสียงและแววตาของ
เจ้านั้นก็ไม่ได้น่าดู น่าฟัง และน่าเกลียดอย่างแม่วานรน้อยประจำไร่

แถมที่ผ่านมาจากพระองค์ยังไม่เคยเห็นดวงตาของสตรีนางใดเป็น
ประกายใสซื่อเช่นนั้นมาก่อน เพราะแววตาของเหล่าสตรีสูงศักดิ์ที่พยายามเข้า
ใกล้พระองค์ล้วนมี ‘มารยา’ บางอย่างแอบแฝง ถึงแม้ว่าพระองค์จะไม่
เข้าใจเรื่องสตรีมากนัก แต่จิตใจสำนึกก็สอนพระองค์ว่าไม่ควรสบดวงตา
ของพวกนางหากไม่จำเป็น แต่กับแม่วานรน้อยนามกลิ่นจันทร์คนนั้นพระองค์
มันพระทัยว่าในดวงตากกลมโตของเจ้าหล่อนไร้ซึ่งสะพานที่ทอดยาว

“ข้าวต้มหมูรี นึกอยากกินอยู่พอดี”

“จะ ป้าเห็นว่าอากาศเย็น พ่อเลี้ยงน่าจะอยากชดน้ำร้อนๆ”

ท่านชายตัดทรงตักข้าวต้มหมูขึ้นแปะบายความร้อนก่อนนำเข้าโอบชู

“อ้อ รอย คล่องคอ”

นวลยิ้มกว้างรับคำชม ทั้งสามนั่งรอพ่อเลี้ยงตัดเทพรับอาหารเข้าอยู่
เสียบๆ จนกระทั่งข้าวต้มพร้อมไปครึ่งค่อนชามผู้เป็นนายจึงเปิดบทสนทนา
ขึ้นอีกรอบ

“ขบใจลุงกับป้าที่ดูแลไว้ให้อย่างดี ต้นไม้ที่ลงไว้ก็เริ่มโต อีกไม่นาน
คงออกผลให้ชื่นใจ”

“เมื่อเช้าลุงขึ้นไปหาตุเมล์ตกาแพที่พ่อเลี้ยงเคยเอามารอบก่อนบนบ้าน
แต่หาไม่เจอ เข้านี้เลยไม่มีกาแพให้พ่อเลี้ยงกิน” สมกล่าวพร้อมยิ้ม

“ไม่เป็นไร รอบนี้ฉันชนมาอีกแยะ แต่ยังอยู่ในรถ”

“ฉันเดี๋ยวลงจะให้กลิ่นจันทน์ชนของในรถไปจัดเข้าที่” สม่่าต่อ

“ขอบใจมาก” ตรัสกับสมแต่ทอดพระเนตรเรียวแขนเล็กของคนที่จะช่วยยกและจัดของเล็กน้อย ก่อนจะรับสั่งต่อ “สายๆ ฉันว่าจะออกไปหาหาดินสักหน่อย ไม่รู้ว่าเห็นฉันตัวเป็นๆ ที่นี้จะบ่นยาวแค่ไหน”

“พ่อเลี้ยงจะให้ป่าเตรียมอาหารเย็นเผื่อด้วยหรือเปล่า” นวลถามด้วยน้ำเสียงที่ยินตืออย่างปิดไม่มิตจนท่านชายเจ้าของบ้านทรงอดที่จะอมยิ้มน้อยๆ ตามไม่ได้

ดูเถิด เจ้าเพื่อนสนิทคนนี้ช่างมีเสน่ห์เหลือร้าย แค่เพียงเอ่ยพาดพิงถึง คนของเขายังกระตือรือร้นอยากหุงหาข้าวปลาอาหารไว้บริการถึงเพียงนี้

“ฉันก็ไม่มั่นใจดอกหนาว่าคนปากหวานของป่าเขาจะวางตามมาด้วยหรือไม่ สองปีที่ฉันไม่ได้มาออกสู่หวังใจฝากผีฝากไข้ให้ช่วยแวะมาดูมาแลแทน แต่ที่ไหนได้ เจ้าคนดีของบ้านวลกลับส่งแต่ลูกน้องเอาเงินมาจ่ายแทนไม่ใช่ดอกศรี”

“อย่าว่าเธอเลย เธอคงยุ่งจริงๆ นั่นแหละจะพ่อเลี้ยง” นวลแก้ต่างให้อย่างรวดเร็ว นั่นยิ่งทำให้เอกบุรุษทรงพระสรวลขึ้นอีกรอบ จากนั้นทรงหันกลับมาจัดการสำหรับบนชั้นโตกต่อจนแล้วเสร็จ

๓

เทือกเขาน้อยใหญ่ทอดตัวยาวไปจนสุดเส้นแบ่งเขตแดนเมือง
ล้านนาตะวันออกอันเงียบสงบและหนาวอยู่ แต่ใครเลยจะรู้ว่าชายแดนอันมี
มนตร์ขลังแห่งนี้กลับถูกแทรกซึมด้วยกลุ่มผู้ก่อการร้ายทั้งภายในและ
ภายนอกมานานปี หลายปีที่ชาวบ้านต้องใช้ชีวิตอยู่บนความหวาดผวา แต่ก็
ไม่อาจละทิ้งถิ่นกำเนิดแต่ครั้งบรรพบุรุษไปได้ ดังนั้นบริเวณชายแดนแห่งนี้
จึงมีฐานที่ตั้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจหน่วยงานหนึ่งที่สามารถทำการรบได้อย่าง
ทหาร ป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมได้อย่างตำรวจ ทั้งยังสามารถ
ดำเนินการพัฒนาและช่วยเหลือประชาชนได้เช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือน
เพื่อทำหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม การรักษาความสงบ
เรียบร้อย ตลอดจนรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน

รถคันนี้ก็ลัดเลี้ยวไปตามหนทางเคี้ยวคดจนเกือบจดเส้นขอบชายแดน
แล้วจึงดับเครื่องยนต์ จากนั้นจึงทรงเปิดประตูลงไปที่ตรัสหักทายชายหนุ่ม
ในเครื่องแบบนายหนึ่งที่นั่งอ่านหนังสืออยู่ที่ใต้ต้นไม้

“ขยันจริงเที่ยว”

คนที่นั่งอยู่ใต้ต้นไม้ละสายตาจากตัวหนังสือในหน้ากระดาษแล้ว
หรีตามองเจ้าของเสียงเรียก เมื่อประจักษ์แล้วว่าเจ้าของรถและเจ้าของเสียง
คือใครก็รีบลุกขึ้นจากแคร่ เดินเข้าไปหาอย่างกระตือรือร้น

“ฝ่า...”

“หืม จำที่ฉันเคยบอกไม่ได้หรือไร”

“เอ่อ ค่ะ...คุณหัต”

“อืม ฉันเอง แล้วนี่ผู้กองเจ้าเสน่ห์ที่ไปไหนเสียเล่าหมวด” หม่อมเจ้า
หัตเทพทรงถามอย่างเป็นกันเอง

“ตรวจงานอยู่ในบ้านพักกระหม่อม...ม”

“ฮึ ฮึม” ราชนิกุลหนุ่มทรงกระแอมกระไอ

ผู้หมวดหนุ่มเกาท์ายทอยแล้วยิ้มเหี้ย “ขอประ...”

“ฮึ ฮึม” ทรงกระแอมอีกรอบ

“ผู้กองอยู่ในบ้านครับคุณหัต” ผู้หมวดหนุ่มตอปลางผายมือเชิญ
เพื่อนสนิทของผู้บังคับบัญชาของตนเข้าไปด้านในฐาน

“ไม่ต้องเกร็ง พุดและปฏิบัติกับฉันเหมือนที่ปฏิบัติกับผู้กองของ
หมวดนั้นแหละ”

คู่สนทนาหยุดเดิน ยึดหลังตรงแล้วส่งเสียงตอบรับหนักแน่น “ครับ!”

“ขออนุญาตครับ” นายตำรวจหนุ่มหยุดยืนหน้าห้องทำงานที่ด้านใน
มีตำรวจอีกนายนั่งก้มหน้าก้มตาอยู่ตรงโต๊ะทำงาน ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์
ด้านในห้องละสายตาจากเอกสารในมือแล้วเงยหน้าขึ้นถาม

“ว่าไงภาส”

“มีแขกมาเยี่ยมครับผู้กอง” ร้อยตำรวจตรีภาสกร หรือผู้หมวดภาส
ตอบผู้บังคับบัญชาของตน

“แขก?” ผู้กองหนุ่มทวนคำแล้วเลิกคิ้วขึ้นก่อนถามต่อ “ใครกัน”

ภาสกรขยับตัวไปอีกฝั่งของประตูเพื่อให้ผู้มาเยือนขยับเข้ามาใน
แทนที่

“ฉันเอง”

“ชายหัต” เจ้าของห้องเอ่ยชื่อคนที่ทรงยืนส่งอยู่หน้าห้องทำงาน ก่อนจะวางเอกสารในมือลงแล้วลุกขึ้นจากเก้าอี้ ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกันกับที่ หม่อมเจ้าหัตเทพเสด็จเข้ามาด้านในห้อง

“นายมาได้ยังไงชายหัต มากับใคร แล้วมาถึงตั้งแต่เมื่อไหร่”

ราชินิกุลหนุ่มทรงพระสรवलสรุเสียงท่วมต่ำ ดิงพระเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม เจ้าของห้องออกแล้วยององค์ลงประทับ ทรงกอดอุระแล้วเงยพักตร์ขึ้น “ที่นี้เขาหักทลายแยกกันแบบนี้ดอกรี แปลกพิลึก”

“อย่ากวน ฉันไม่มีอารมณ์ล้อเล่น”

“เฮลละๆ ฉันจะตอบดีๆ แต่นายก็ช่วยนั่งลงตั้งใจฟังดีๆ ด้วย เงยหน้า นานๆ ฉันเมื่อย”

คนที่ทำหน้าที่มิ่งทึงยืนจ้องคู่สนทนาอยู่ถอนหายใจแรงก่อนจะกระแทกตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวเดิม ยกมือขึ้นกอดอกแล้วเลิกคิ้วขึ้น “เล่าสิ”

“แหม ไม่เจอกันแค่ปีสองปีใจร้อนขึ้นเป็นกองเลยนะผู้กอง” ท่านชายหัตตรัสเย้า

“อย่ากวน” คู่สนทนายังคงเน้นย้ำด้วยน้ำเสียงจริงจังดังเดิม

“มาถึงเมื่อคืน”

“เมื่อคืน?”

“อืม” หม่อมเจ้าหัตเทพตรัสพึมพำตอบกลับเจ้าของเสียงสูงที่เพิงละมือจากอกแล้วกระแทกวางบนโต๊ะ “เสียดังจริงเทียว”

“มายังไง”

“ขั้บรถมา”

“มากับใคร”

“มาคนเดียว”

คำตอบที่ได้รับฟังทำให้ผู้กองหนุ่มปิดเปลือกตาลงพร้อมกับผ่อนลมหายใจกรอบ “ชายหัต นายรู้ตัวหรือไม่ว่าทำสิ่งใดลงไป ฉันเคยโทรเลข

ไปเล่าให้ฟังแล้วไม่ใช่ริ้วชายแดนที่นี้ไม่ได้สงบอย่างที่ตาเห็น พวกผู้ก่อการร้ายแฝงตัวอยู่ทุกหนทุกแห่ง ถ้าเกิดอะไรขึ้นฉันจะตอบคำถามเสด็จลุงกับหม่อมป้ายังไง”

ทว่าประโยคอันแสนยืดยาวกลับไม่ได้ทำให้สีพักตร์ของท่านชายหัดเปลี่ยนไปแม้แต่น้อย ซ้ำยังทรงยิ้มคล้ายโปรดถ้อยประโยคนั้นอยู่ในที่ “นายจะกังวลไปใย ในเมื่อนายอยู่ที่นี้ได้ ฉันก็อยู่ได้เหมือนกัน หรือว่าย้ายมาประจำการที่นี้นานจนลืมไปแล้วว่าตัวเองคือใคร ทิม ร้อยตำรวจเอก หม่อมเจ้าเมทนีดล”

“ชายหัด” ร้อยตำรวจเอก หม่อมเจ้าเมทนีดลทรงครางสุรเสียงแผ่วเหนื่อหน่ายทุกทีกับการต่อล้อต่อเถียงกับพระสหายสนิทตั้งแต่วัยเยาว์พระองค์นี้

“ว่าไงชายดิน จะต่อว่าอะไรฉันก็ช่วยคิดย้อนกลับไปวันที่นายขอย้ายมาประจำการที่นี้แล้วฉันต้องทิ้งงานไปช่วยนายกล่อมหม่อมหน้าด้วยเล่า” หม่อมเจ้าหัดเทพทรงยกขงเล่นอย่างยียวน

“นายนี่มัน...” ในเมื่อแขกกิตติมศักดิ์ไม่มีที่ท่าสลด ท่านชายดินจึงทรงทำได้เพียงถอนบัสสาสะระบายอารมณ์เท่านั้น “เอาละ ฉันจะละเรื่องนี้เอาไว้ก่อน แต่คราวหน้าอย่าให้มีอีก ถ้าจะมาให้โทรเลขมาแจ้งก่อน ฉันจะได้ลงไปรับ”

“ขอบใจที่เป็นห่วง แต่ฉันว่าถ้านายกับทิมลงไปรับฉันอาจจะตกเป็นเป้าสายตา ได้รับอันตรายมากกว่ามาเองก็เป็นได้”

“ก็รู้นี้ แล้วยังจะมาให้ฉันวุ่นวายอีก”

“ฮิ เห็นทีซิการ์กับไวน์อย่างดีที่ฉันขนมาจะเป็นของหมวดภาสกับจ่าธัญญ์เสียแล้ว แหม เสียตายจริงเทียว ของเพิ่งนำเข้ามาใหม่ๆ ใจนึกอยากจะให้นายได้ลอง”

“พอๆๆ อยากจะทำอะไรก็ตามใจ แต่อย่าให้ใครรู้ก็แล้วกันว่านายเป็นใคร”

“รู้ंना สำหรับคนที่นั่นฉันก็เป็นแค่พ่อเลี้ยงทัตเทพ เหมือนกับที่นายเป็นผู้กอดดินอย่างไรเล่า”

“แต่ฉันมาที่นี่เพราะงาน” ท่านชายดินทรงแยง

“ฉันก็มาเพราะงานเหมือนกัน แหนะ ไม่ต้องทำตาโต ฉันไม่หลงเสน่ห์นายดอก” ท่านชายทัตทรงแยงยามคู่สนทนาเบิกเนตรขึ้น “มีงานที่ไรตั้งมากมายรอให้พ่อเลี้ยงอย่างฉันมาจัดการ”

“ฉันก็ช่วยเก็บตัวทำงานอยู่แต่ในไร่ อย่าเที่ยวออกไปเพ่นพ่านหาเรื่องกับใครที่ไหนก็แล้วกัน”

“แน่นอน รอบนี้ฉันตั้งใจมาพักผ่อน ไม่คิดจะออกไปวุ่นวายกับใคร แค่แวะมาลับผีปากกับนายวันละหนกก็คลายเหงาคลายเครียดได้แล้ว”

“ขอให้จริงเถิด แล้วนี้เสด็จลุงกับหม่อมป้ายอมให้นายมาได้ยังงั้กัน” หม่อมเจ้าเมทนีดลทรงถาม

“เสด็จพ่อประทานพระอนุญาตให้ฉันพักร้อนได้สองเดือน แต่พระองค์ไม่ทรงทราบดอกว่าฉันจะเวเคชั่น^๓ ที่ไหน ส่วนหม่อมแม่...” หม่อมเจ้าทัตเทพทรงเว้นจังหวะและไหวอ้งสะเล็กน่อยก่อนรับสั่งต่อ “ไม่รู้แม่แต่ว่าฉันได้รับพระเมตตาจากเสด็จพ่อถึงเพียงนี้”

“อะไรนะ!” ท่านชายดินตรัสสุรเสียงสูง และเมื่อพระสหายรักยกขงพร้อมทรงยืมตอบรับจึงทรงถามต่อ “แล้วพี่ชายพัฒน์เล่า เพิ่งกลับมาถึงไทยไม่ใช้รี”

“อืม ปานนี้คงหุซาแล้วกระมัง หม่อมแม่คงดักถามเข้าถามเย็น หรือไม่กี่คงกำลังหาทางเอาตัวรอดไปวันๆ นายก็รู้ว่าหม่อมแม่ฉันเก่งแค่นี้ไหนเรื่องจับผิดลูกๆ” ท่านชายทัตทรงพระสรวล ถึงแม้จะไม่ได้รับรายงานจากใคร แต่พระองค์ก็มั่นพระทัยว่าปานนี้พระเชษฐาคงวุ่นวายอยู่กับการวางแผนรับมือกับหม่อมมารดา

^๓ เวเคชั่น (Vacation) หมายถึง พักร้อน หยุดพักผ่อน

“นายนี้มัน...” ถึงแม้้นประโยคที่ใช้จะคล้ายตำหนิ แต่สุรเสียงที่ใช้ กลับผ่อนคลายเป็นรับกับรอยยิ้มมุ่มโอษฐ์

“พี่ชายพัฒนาจะได้เข้าใจสักที่ว่าช่วงเวลาสองปีทีี่เสด็จไปเรียนต่อ ฉันต้องเจอกับอะไรบ้าง”

“รวมถึงเรื่องท่านหญิง คุณหญิง ราชสกุลต่างๆ ด้วยงั้นรี”

“อืม ถึงเวลาที่ท่านหญิง คุณหญิงที่หม่อมแม่ทาบตามให้ฉันจะได้พัก บ้างแล้ว และให้ท่านหญิง คุณหญิงของพี่ชายพัฒนาได้แต่งงานรับน้ำชา ที่วังบ้าง”

“เห็นที่ห้างใหม่ทีี่เพิ่งเปิดจะได้รับทรัพย์อีกหลายเที่ยว”

สองราชินิกุลหนุ่มผู้รักสันโดษสบนเตรแล้วทรงพระสรวลขึ้นพร้อม กัน

“แล้วนี่หมวดภาสหายไปไหนเสียแล้วเล่า” ท่านชายทัตทรงถามพลาง เอี้ยวองค์กลับไปยังด้านหน้าประตูห้อง

“คงปลื้กตัวไปหาจ่าธัญญ์ เปิดโอกาสให้ฉันเ็ดนายได้ถนัดนะสิ” หม่อมเจ้าเมทนิลตรัสตอบ

“งั้นรี” พระสหายหนุ่มทรงพยักพักตร์ซ้าๆ ก่อนรับสั่งต่อ “จริงลี ชายดิน ฉันเห็นสองข้างทางมาฐานนายมีแต่ไร่ผืน ทีี่นี่ยังนิยมกันอยู่รี”

“อืม ยังนิยมกันอยู่มาก แต่ทางการก็เริ่มเข้าไปเจรจาให้ความรู้เรื่องการเกษตรบ้างแล้วละ”

“แถวนี้ดินดี ปลูกพืชสวนพืชไร้ก็คงจะงามอยู่ดอก ดูอย่างไร่ฉันลี งามทั้งไม้ดอกไม้ผล”

“ลู่สมกับบ้านวลขยันขันแข็ง นายไว้ใจคนไม่ผิดจริงๆ ถึงไม่ได้ไป เห็นเองกับตามานาน แต่จำกับหมวดก็คอยมารายงานตลอด อ้อ อย่าเรียกว่ารายงานเลย เรียกว่าชมจะดีกว่า”

“ช่างเจรจาอย่างนี้เื่อง บ้านวลถึงได้รักนัก ขนาดไม่เจอหน้ากันเป็น ปีๆ ยังออกรับแทนทุกเรื่อง”

ท่านชายดินทรงยิ้มก่อนตรัสตอบ “เรื่องความเจ้าเสน่ห์ฉันก็พอมีดี อยู่ดอก มาอยู่ที่นี้ถึงได้ก้มหน้าก้มตาทำแต่งงาน ถ้าขึ้นออกไปบริหารเสน่ห์ บ่อยๆ ชี้คร้านหมวดกับจำจะมืงานเพิ่ม”

“นั่นก็ดีแล้วละที่ขวบปีที่ผ่านมานายไม่ไพล่หน้าเจ้าเสน่ห์ไปที่ไรของ ฉัน”

“หืม” หม่อมเจ้าเมทนีดลทรงเลิกขงขึ้นแล้วถามต่อ “ที่เรีนายมีใคร ให้นำไปโปรยเสน่ห์นั่นรี”

ท่านชายตัดทรงกระแอมกระไอ ทรงเม้มโอษฐ์แล้วเบิกเนตรขึ้น “กะ...ก็จะมีใครเล่า ก็ป่านวลอย่างไรเล่า”

“อ้อ ที่ว่ามาทั้งหมดก็เพราะเกรงว่าป่านวลจะหลงเสน่ห์ฉันจนขอ ลาออกจากความเป็นคนงานที่เรีนาย แล้วย้ายมาอยู่ที่ฐานี่นลิ” ท่านชายดิน ทรงย่ำสุรเสียงหุ้ม

“อืม ก็อย่างที่นายว่านั่นแหละ” ท่านชายผู้เป็นเจ้าของไรเออออ แล้ว กันลี เหตุใดจู่ๆ ภาพแม่วามรน้อยดวงตากกลมโตจึงได้ตามติดมาจนถึงฐาน ปฏิบัติการแห่งนี้ได้ ทรงสะบัดพัคตร์ไปมาเพื่อลบภาพวามรสาวที่ติดตรึงอยู่ ในเนตร จากนั้นจึงเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปอีกเรื่อง

“จริงลี เรื่องงานของนายเป็นอย่างไรบ้าง”

ท่านชายดินทรงถอนบัสสาสะแล้วสายพัคตร์ก่อนตรัสตอบ “ซบซ้อน และละเอียดอ่อนมาก คงต้องใช้เวลากอีกหลายปี”

“มีอะไรที่ฉันพอจะช่วยให้บ้าง”

“มี” ท่านชายดินตรัสสุรเสียงเข้ม

ท่านชายตัดทรงเท้ากัประทั้งสอกลงบนโต๊ะแล้วตรัสด้วยสุรเสียง จริงจังไม่ต่างกัน “ว่ามา”

“ช่วยเก็บตัวอยู่แต่ในไร่ อย่าได้คิดออกไปวุ่นวายกับใครที่เิน แค่นี้ ก็เพียงพอแล้ว”

“ชายดิน นายอย่าได้ปรามาสมันสมอมนักเศรษฐศาสตร์อย่างฉันเทียว

ถึงจะบู๊ไม่เก่งแต่เรื่องบุ๋นฉันถนัดนัก เรื่องขบวนการก่อการร้ายอะไรนี่ ฉันเชื่อว่าต้องมีคนในรู้เห็น”

“ฉันรู้มาตั้งนานแล้ว”

“ขบวนการพวกนี้ต้องมีนายทุนหนุนหลัง”

“นั่นฉันก็รู้”

“แล้ว...”

“พอที่ชายทัต เก็บมันสมองของนักเศรษฐศาสตร์ไว้วางกลยุทธ์ให้บริษัทของเสด็จลุงเถิด ส่วนเรื่องผู้ก่อการร้ายยกให้เป็นหน้าที่ของฉันจะดีกว่า”

“ฮึ”

“อย่ายกมูมปากขึ้นแบบนี้ ฉันใจไม่ดี อ้อ ไม่ใช่สิ ความจริงต้องบอกว่าใจฉันตันผิดจิ้งหะตั้งแต่เห็นนายยืนอยู่หน้าห้องแล้วละ มาที่นั่นครั้งแรกก็อุตริไปซื้อที่ดินไว้หลายสิบไร่ มาอีกรอบก็อุ่นวายเรื่องสร้างตำหนักหลังใหญ่โต”

“บ้าน ไม่ใช่ตำหนัก” พระสหายทรงแยง

“บ้านก็บ้าน แถมยังเป็นบ้านเศรษฐีเสียด้วย สร้างหลังใหญ่หลังโต ถ้าไม่มีต้นไม้ใหญ่ปกคลุมไว้ ขโมยขโจรคงได้จับกันให้วุ่น”

“ฉันเลือกทำเลแล้ว ตรงที่ลงบ้านคนข้างนอกจะมองไม่เห็น แต่จุดจุดนั้นทำให้ฉันมองเห็นที่ดินทั้งผืน”

“อืม นอกจากจะอุ่นวายเรื่องบ้านแล้วรอบนั้นนายยังพาคนงานมาฝากให้คนว่างงานอย่างฉันดูแล ผุสๆ โผล่ๆ แต่ละที่ทิ้งเรื่องไว้ให้จัดการตลอดหวังว่ารอบนี้จะไม่สร้างเรื่องอะไรให้ฉันต้องตามแก้”

“เอาน่าชายดิน เว้นเรื่องเก่าๆ พวกนั้นไว้ก่อน แต่เรื่องงานของนายอย่าได้เกรงใจ สองเดือนนี้ฉันว่าง มีอะไรพอที่จะแบ่งเบานายได้ฉันก็อยากทำ”

“เห็นทีพรุ่งนี้คงต้องโทรเลขไปถามไถ่สารทุกข์สุกดิบของหม่อมป้า

เสียน้อย นานแล้วที่ไม่ได้ส่งข่าวไป เกรงว่าท่านจะคิดถึง”

ท่านชายทัตทรงเอื้อมหัตถ์ไปแตะกรพระสหายสนิทเป็นเชิงห้ามก่อนตรัส “อย่าได้ห่วงหม่อมแม่ฉันนักเลย ห่วงฉันจะดีกว่า เอาละๆ เลิกล้อเล่นแล้วเข้าเรื่องมีสาระกันสักที เรียกจำกับหมวดเข้ามาเถอะ ไม่เจอกันนานมีของมาฝากตั้งหลายอย่าง”

“เก่งจริงๆ เรื่องซื่อใจคนของฉันเนี่ย” ถึงแม้จะมีรับสั่งเช่นนั้น แต่ท่านชายดินก็เสด็จนำพระสหายรักออกไปร่วมวงสนทนากับทีมงานของพระองค์

“หมวด จำ พ่อเลี้ยงมีของมาฝาก” เมื่อทรงดำเนินพ้นเขตห้องทรงงานแล้วสองท่านชายจึงกลายเป็นเพียงพ่อเลี้ยงหนุ่มเศรษฐีเมืองกรุงกับผู้กองสายบู๊ และเรื่องพระยศหน้าก็มีเพียงหมวดภัสกรและจำธัญญ์เท่านั้นที่รับรู้

ภัสกรและธัญญ์ลุกขึ้นยืนต้อนรับผู้บังคับบัญชาและเพื่อนสนิท

“ลาปากของพวกเราจริงๆ ครับ” จำลิปตำรวจธัญญ์หรือจำธัญญ์หนึ่งในทีมงานคนสนิทของผู้กองดินกล่าว

“มีสามถุงอยู่ที่यर” ท่านชายทัตตรัสพร้อมทั้งทรงส่งกุญแจรถไปให้ภัสกรซึ่งค้อมศีรษะลงก่อนจะยื่นมือออกไปรับ จากนั้นจึงเดินนำธัญญ์ไปหยิบของฝาก

“ขอบใจนะพ่อเลี้ยงที่ใส่ใจคนของฉัน” หม่อมเจ้าเมทนีดลตรัสพิมพ์ำเพื่อให้ได้ยินกันเพียงลำพัง

“อืม ฉันก็ต้องขอบใจผู้กองเหมือนกัน ที่เป็นหูเป็นตาช่วยดูแลไว้ให้หลายปี” ท่านชายในคราบพ่อเลี้ยงตรัสตอบ

สี่หนุ่มจากเมืองกรุงที่สามในสี่ย้ายมาประจำที่ชายแดนด้วยเหตุผลเรื่องงาน ส่วนอีกหนึ่งแวะเวียนมาเพราะความชอบส่วนตัวนั่งสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลทั้งเรื่องผู้ก่อการร้าย เรื่องฝิ่น เรื่องไร่ และแน่นอนว่าผู้มาใหม่ย่อมมีข่าวสารในเมืองกรุงมาถ่ายทอดให้ทั้งสามได้รับฟัง จวบจนกระทั่ง

บายคล้อยสามผู้พิทักษ์สันติราษฎร์จึงแยกตัวออกไปปฏิบัติภารกิจ ดังนั้น หม่อมเจ้าทัตเทพจึงเสด็จกลับไร่

ราชินิกุลหนุ่มชะลอรถ ลดกระจกลงแล้วทรงถามชายสูงวัยที่กำลังตอกตะปูซ่อมประตูที่พระองค์ทรงออกแรงผลักจนพัง

“ซ่อมได้หรือไม่ลุง”

สมเด็จพระมือจากการตอกตะปูแล้วจึงเงยหน้าขึ้นตอบ “พอได้อยู่ครับ พ่อเลี้ยง”

ท่านชายทัตเทพทรงพระสรวลแผ่วเบา ก็คงจะเสียหายไม่น้อยทีเดียวกับการที่พระองค์ทรงโถมวรกายเข้ากระแทกเต็มแรง “ซ่อมเท่าที่ได้ไปก่อน ฉันให้คนของผู้กองช่วยโทรเลขไปสั่งประตูบานใหม่ที่แข็งแรงกว่าเดิมมาเปลี่ยนแล้วละ รอบนี้รับรองว่าจะไม่มีใครหน้าไหนกระแทกเข้ามาได้ง่ายๆ”

“ครับ พ่อเลี้ยง” สมชานรับแล้วมองตามหลังรถคันโก้ที่เพิ่งแล่นเข้าไปในไร่จนสุดตา ตัวเขาเองก็อยู่ที่นั่นมาตั้งแต่เริ่มยังไม่เห็นมีใครเคยมาออกแรงกระแทกประตูเลยสักคน ถ้าจะมีก็คงมีเพียงคนที่เพิ่งขับรถผ่านไปเท่านั้น ที่กล้าเข้าใกล้ไร่ที่มีนายตำรวจร้อยตำรวจเอก ร้อยตำรวจตรี และจ่าสิบตำรวจสลับกันแวะเวียนมาเยี่ยมเยียนทุกเดือน

“ล้างเนื้อล้างตัวสักหน่อยน่าจะดี” ท่านชายทัตตรัสกับพระองค์เอง พรางสาวพระบาทขึ้นบันไดเรือนไปยังห้องบรรทม และเมื่อบานประตูถูกเปิดออกกลิ่นหอมอ่อนๆ ก็ลอยอวลมาเข้านาสิก

“หอมจริง” เจ้าของห้องตรัสกับพระองค์เองอีกรอบจากนั้นจึงเสด็จไปยังโต๊ะข้างห้องที่มีเครื่องเล่นแผ่นเสียงวางอยู่ ทัตต์หนาที่หมายจะเอื้อมไปเปิดเครื่องเล่นแผ่นเสียงเปลี่ยนเป้าหมายเป็นหยิบช็อคดอกไม้สีขาวที่วางอยู่บนพานไม้ขนาดเล็กขึ้นมาแตะนาสิก แล้วทรงสูดอัสสาสะแรงๆ

“กลิ่นเจ้านี่เองสินะ หอมจริงเทียว”

“ดอกแก้วจ๊ะ ต้นข้างรั้วออกดอกเยอะ กลิ่นจันทน์เลยเก็บมาวางไว้

กลิ่นหอมอ่อนๆ พ่อเลี้ยงจะได้นอนสบาย”

“...” หม่อมเจ้าทัตเทพทรงเลิกขงขึ้นแล้วหมუნองค์ไปยังทิศทางของเสียง จึงพบว่าแม่วานรน้อยนั่งพับเพียบอยู่กับพื้น รอบๆ ร่างบางมีฉลองพระองค์ของพระองค์พับวางไว้อย่างเป็นระเบียบ

“อ้อ คงปีนขึ้นไปเก็บมาอีกสินะ”

กลิ่นจันทร์ละมือจากการพับเสื้อผ้าผืนโตแล้วเงยหน้าขึ้นยิ้มแห้ง “แต่กลิ่นจันทร์ไม่เคยทำกิ้งไม้ของพ่อเลี้ยงหักเลยนะจ๊ะ”

“จ้ะรี” เอกบุรุษทรงพยายามกลิ่นยิ้มกับความช่างเจรจาของหญิงสาว

“จ๊ะ กลิ่นจันทร์ระวัง”

“ดี แต่อย่าให้รู้ว่าชนจนหัวร้างข้างแตกขึ้นมาเล่า ฉันจะตีซ้ำให้เนื้อเขียวเขียว” แล้วก้มลิ อยู่ๆ ก็นี้กสนุกอยากจะทำหล่นมาหวดเล่นด้วยก้านมะยมเสียอย่างนั้น

“เอ่อ จ๊ะ” กลิ่นจันทร์รับคำแล้วยกกองผ้าที่พับแล้วเข้าไปเก็บในตู้ อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

“ฉันจะล้างตัวสักหน่อย เธอช่วยเตรียมชุดให้ทีก็แล้วกัน” หม่อมเจ้าทัตเทพตรัส เพราะเมื่อครั้งอยู่ในวังหม่อมแม่และแม่ซำมักจะให้นางกำนัลเตรียมฉลองพระองค์ สนับเพลลา และภูษาทรงไว้รอทำเสมอ

“เอ่อ เสื้อผ้าหรือจ๊ะ”

“อืม”

“เอ่อ จ๊ะ” หญิงสาวรับปากอย่างเสียไม่ได้ ก่อนจะเบิกตาแล้วผุดลุกขึ้นยืนกะทันหัน หม่อมเจ้าทัตเทพทอดพระเนตรกริยานั้นขณะทรงสาวพระบาทถอยหลังออกห่างอย่างระแวดระวัง “แต่ว่าอากาศเริ่มเย็นแล้ว พ่อเลี้ยงรอสักครู่จะจ๊ะ กลิ่นจันทร์จะไปต้มน้ำมาผสมให้”

“อืม เอาสิ ฉันก็ไม่ชอบอาบน้ำเย็นเหมือนกัน”

“จ๊ะ” กลิ่นจันทร์ขานรับ จากนั้นจึงค้อมตัวเดินผ่านเจ้าของห้องออกไปด้านนอก และเมื่อเดินพ้นประตูห้องออกมาแล้วจึงก้าวขาไวๆ ลงบันได

เรือนไปอย่างรวดเร็ว

“ไวจริงเชียวเจ้าปลิวลม” สุรเสียงทุ้มดั่งขึ้นพร้อมกับทรงยิ้ม ก่อนจะเสด็จไปเปิดเครื่องเล่นแผ่นเสียงดั่งที่ตั้งพระทัยไว้แต่แรก จากนั้นจึงเสด็จไปประทับบนโซฟาข้างห้องโดยไม่ลืมที่จะถือแจ้ดอกแก้วช่อกงามติดหัตถ์ไปด้วย

กลิ่นจันทร์กลับมาอีกครั้งพร้อมกับถังใส่น้ำร้อนใบใหญ่ หญิงสาวซังกฟี่เท้าเล็กน้อยยามดวงตาสบกับร่างกำยำที่นอนเอกเขนกอยู่บนโซฟา และเมื่อเจ้าของห้องยังคงนอนเล่นอย่างสบายอารมณ์โดยไม่สนใจผู้มาใหม่ เช่นเธอ กลิ่นจันทร์จึงค้อมลำตัวขณะเดินผ่านเพื่อนำน้ำร้อนไปผสมในอ่างอาบน้ำที่เธอเพียรขัดถูมาตลอดทั้งปี

“กลิ่นจันทร์ผสมน้ำอุ่นเรียบร้อยแล้วจะ” หญิงสาวรายงานเมื่อผสมน้ำจนได้อุณหภูมิที่พอใจแล้ว

“ขอใจ จัดเสื้อผ้าวางไว้บนเตียงเสร็จแล้วก็ไปพักเถอะ”

“จะ” กลิ่นจันทร์รับคำแล้วเหลือบตามองตามร่างสูงที่เดินหายลับเข้าไปในห้องน้ำ จากนั้นจึงเดินไปเปิดตู้เก็บเสื้อผ้า

“ตัวไหนดีละเนี่ย เย็นๆ อากาศหนาว งั้นเอากางเกงแพรกับเสื้อเนื้อหนาหน่อยก็แล้วกัน” หญิงสาวพิมพ์่า ก่อนจะเลือกหยิบเสื้อเนื้อหนาและกางเกงแพรไปวางไว้บนเตียง จากนั้นจึงเดินกลับลงไปยังส่วนที่เป็นบ้านพักของเธอกับปูและย่า

“สบายจริงเทียว เสียดายน่าจะขอเสด็จพ่อพักร้อนสักสามเดือน” เอกบุรุษที่พลัดทดลองพระองค์และสนับเพลาผืนใหม่เรียบร้อยแล้วเปิดประตูข้างห้องบรรทมเพื่อเสด็จออกไปรับลมที่ระเบียงรับสั่งอย่างสำราญ

“ดอกไม้เยอะอย่างนี้นี่เอง วานรน้อยถึงได้ขยันเป็นปายไปเก็บไม้ห้าวัน” ท่านชายที่ตตรัสยามทอดพระเนตรต้นไม้ขนาดพันธุ์รอบๆ บ้านผลิดอกงามตา

“หืม...” เนตรคมเบิกกว้างขึ้นพร้อมกับไอษฐ์ที่อ้าค้างยามทอดพระเนตร
 ร่างบางคันทา ทว่าสวมเสื้อผ้าที่ไม่คุ้นชินเดินไปข้างบ้านหลังเล็กที่เธอและ
 ครอบครัวอาศัยอยู่

“ทำไมไม่ยกไปอาบในห้องน้ำ” สุรเสียงทุ้มดังขึ้นอย่างสุดจะกลั่นยาม
 ทอดพระเนตรแม่วานรน้อยนุ่งกระโจมอกออกไปอาบน้ำที่รองใส่กะละมังวาง
 ตากแดดไว้ให้อุ่นข้างบ้าน ท่านชายเป่าลมออกไอษฐ์ การกลืนเซพะลงคอใน
 เวลานี้ว่ายากลำบากแล้ว แต่การพยายามละลายสายเนตรจากผิวขาวนวลนับว่า
 ลำบากกว่า ภายในพระทัยแกร่งกำลังเกิดการยื้อแย่งพื้นที่กันระหว่าง
 ซาตานกับสุภาพบุรุษ

ท้ายที่สุดสุภาพบุรุษก็เป็นฝ่ายชนะ หม่อมเจ้าตัดเทพมนองค์กลับ
 เข้าไปในห้องบรรทมเพื่อให้ลูกจ้างสาวทำธุระส่วนตัวในที่โล่งแจ้งได้อย่าง
 เป็นส่วนตัวที่สุดเท่าที่เจ้าบ้านเช่นพระองค์จะทรงให้ได้ ทว่ากว่าการยื้อแย่ง
 ระหว่างสุภาพบุรุษกับซาตานจะแล้วเสร็จผิวขาวล่อในรุ่มผ้าก็ติดอยู่ในเนตร
 ยาวนานจนยากที่จะลบล้างออกไปได้ง่ายๆ

๔

ยามเมื่อลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือพัดปกคลุมรอบพื้นที่
กอบปรักกับอุณหภูมิของอากาศที่ลดต่ำลง คือสัญญาณแห่งการก้าวเข้าสู่
เหมันตฤดู ฤดูกาลที่ร่างกายมนุษย์ได้สัมผัสกับอากาศหนาว หลังจากอาบน้ำ
ชำระล้างร่างกายจากน้ำในกะละมังที่อาศัยวางกลางแดดจนอุ่นเรียบร้อยแล้ว
กลิ่นจันทร์จึงหยิบเสื้อผ้าฝ้ายเนื้อหนามาสวมคู่กับผ้าถุงที่เธอทอดด้วยตัวเอง
เกล้าผมยาวขึ้นเป็นมวย หยิบช่อดอกแก้วที่ปักขึ้นไปเด็ดมาเมื่อช่วงบ่าย
ขึ้นเหน็บมวยผม จากนั้นจึงเดินเข้าไปในโรงครัว เปิดฝาหม้อที่ตั้งอยู่บนเตา
แล้วใช้ทัพพีตักน้ำพะโล้ขึ้นมาชิมก่อนเอียงหน้าไปยิ้มหวานให้ย่า

“หวานกลมกล่อมกำลังดีเลยจะย่า”

นวนลมองตามท่าทางนำเอ็นดูของหลานสาวแล้วระบายยิ้ม ถึงแม้ว่า
เธอกับสามีจะตระกะกำลำบาก สิ้นเนื้อประดาตัวในช่วงเลวร้ายกลางคนไปแล้ว
หน้าซำไม่ก็ปีให้หลังหายาเพียงหนึ่งเดียวก็มาต่วนตายจาก แต่ความทุกข์
เหล่านั้นได้รับการบรรเทาด้วยความเมตตาจากพ่อเลี้ยงที่ดัดเทพ ผู้มีพระคุณ
ที่ยื่นมือเข้ามาโอบอุ้มให้ที่คุ้มหัวนอน

รวมถึงสายเลือดของบุตรชายผู้อำภัพที่จู่ๆ ก็กลายเป็นกำพร้าขาดทั้งพ่อและแม่ในเวลาเดียวกัน ในยามนั้นเธอรู้สึกเวทนาหลานสาวยิ่งนัก ทว่านับตั้งแต่วันที่สามของเธอเดินทางไปรับหลานสาวมาอยู่ด้วยกันที่นี่ เธอยังไม่เคยเห็นหลานสาวคนนี้ร้องไห้พุ่มพวยกับชะตาชีวิตสักครั้ง ในทางกลับกันกลิ่นจันทร์กลับกลายเป็นทั้งรอยยิ้มและเสียงหัวเราะเติมเต็มให้แก่ชีวิตปั่นปลายของปู่และย่าได้พบกับคำว่าความสุขอีกครั้ง

“แต่ไม่รู้ว่าจะถูกปากพ่อเลี้ยงหรือเปล่านะจ๊ะ” หญิงสาวว่าต่อ

“พ่อเลี้ยงชอบอาหารออกหวานนิดๆ ย่าว่ารสมือกลิ่นจันทร์น่าจะถูกปากเธอเลยทีเดียวนะ”

กลิ่นจันทร์ยิ้มหวานให้ผู้เป็นย่าอ้อมรอบ จากนั้นจึงตัดไขพะโล้ที่เธอเคี้ยวมาตั้งแต่ช่วงบ่ายแก่ๆ ใส่ชามเบญจรงค์อย่างดีที่ย่าเธอหวนนึกหวนหนานำออกมาเซ็ดฝุ่นอยู่บ่อยครั้งแต่ไม่เคยนำมาใช้แม้แต่ครั้งเดียว

“ชามสวยจังเลยนะจ๊ะย่า เซ็ดฝุ่นกันมาเป็นปีๆ ในที่สุดก็ได้ใช้ใส่กับข้าวสักที”

“พ่อเลี้ยงเธอสั่งมาแต่ของสวยๆ งามๆ ทั้งนั้น แต่เราเป็นลูกจ้างจะใช้ของร่วมกับนายไม่ได้ กลิ่นจันทร์จำไว้ในลูก”

“จ๊ะย่า กลิ่นจันทร์จะจำไว้” กลิ่นจันทร์ตอบขณะวางชามใส่ไขพะโล้ใบดั่งกล่าวลงบนชั้นโถก ก่อนจะตักข้าวหอมอย่างดีใส่จานเบญจรงค์ลวดลายเดียวกันกับชามไปวางคู่กัน หยิบช้อนล้อมลิ้นของวางลงบนผ้าเซ็ดปาก นำไข่ออก เมล็ดไข่ที่เธอปรุงด้วยเกลือ ต้นหอม เห็ดหอม เทใส่กระทงใบตอง แล้วนำไปย่างบนไฟอ่อนๆ จนสุก เกาะกระทงใบตองอันเก่าออกแล้วนำไปวางบนจานเบญจรงค์ที่มีใบตองสดวางรองเอาไว้อีกชั้น

“อืม ชุดจานชามสีน้ำเงิน” หญิงสาวขยับตัวออกห่างจากสำรับเล็กน้อยพลางเอียงคอครุ่นคิด “เดี๋ยวกลิ่นจันทร์มานะจ๊ะย่า” ว่าพลางเดินออกไปด้านนอกโรงครัวชั่วคราวแล้วกลับเข้ามาอ้อมพร้อมดอกนางพญาเสื่อไคร้หนึ่งกำมือ หญิงสาวนำดอกไม้สีชมพูอ่อนนวลตาไปล้างในน้ำสะอาด

วางซับบนผ้าจนแห้งสนิท จากนั้นจึงนำไปวางตากแต่งบนจานข้าวและจาน
ไข่อีก

“อ้าว จะจ้องอีกนานไหม พ่อเลี้ยงหิวท้องรอกทิวแม่แล้ว” นวลส่งเสียง
เตือนยามหลานสาวยืนพิศมือนั่งมองตัวเองอยู่นานสองนานโดยไม่มีทีท่าว่าจะยก
ขันโตกมารับเย็นขึ้นไปตั้งสักที

กลิ่นจันทน์หันไปหัวเราะคิก จากนั้นจึงยกขันโตกมารับอาหารเย็นขึ้นไป
ไปตั้งบนระเบียบงบ้านที่ปู่ของเธอขึ้นมาเตรียมสถานที่รอสักพักแล้ว

สองพระบาทก้าวออกไปยังระเบียบงบ้านกว้างขวางอันเป็นสถานที่
ที่โปรดปรานมาประทับทรงอักษร ทรงงาน ตลอดจนให้ตั้งสำหรับเครื่องคาว
เครื่องหวาน เสวยพร้อมทอดพระเนตรทิวทัศน์ผ่อนคลายพระอิริยาบถ
ได้เป็นเวลานานๆ

“กลิ่นอาหารหอมเตะจมูกมาแต่ไกล มีอะไรกินบ้างเล่า” ท่านชาย
หัตเทพทรงถามสามคนปูย่าหลานที่นั่งรอพระองค์อยู่ข้างๆ สำหรับ

“มีไข่อีกจะพ่อเลี้ยง ไข่จากเล่าในไร่ของเราที่เหลือ” นวล

ตอบ

“อ้อ วันนี้ฉันเลยได้กินไข่แกล้มไข่ลีนะ”

“กลิ่นจันทน์ใส่เนื้อหมูลงไปนึ่งในพะโล้ด้วยหน่อยหนึ่งจะ”

ขนางเข้มเลิกขึ้นแล้วเอี้ยวพักตร์ไปทอดพระเนตรเจ้าของเลี้ยงใส่ ทรง
เม้มโอษฐ์กลั้มยิ้ม แล้วพยักพัคตร์ซ้ำๆ “งั้นรี ลากปากของฉันทึย”

เมื่อผู้เป็นนายกล่าวเช่นนั้น แม่ครัวผู้รังสรรค์เมนูไข่จึงเปาลมออก
ปากด้วยความโล่งอก ก่อนจะหันไปยิ้มหวานกับปู่และย่า นวลและสมสบตา
กันก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของไร่ และเมื่อใบหน้าคมแต่มีรอยยิ้มเอาไว้
บางๆ ขณะตักเมนูไข่คำแรกเข้าปาก สองสามีภรรยาจึงก้มหน้ามองพื้นช้อน
รอยยิ้มเอื้อเอ็นดูต่อความมีเสน่ห์ของหลานสาวไม่ต่างกัน

“งั้นดอกไม้นี้ก็แกล้มกับไข่ในจานนี้ด้วยลีนะ” หม่อมเจ้าหัตเทพทรง

ถามพร้อมทั้งตักเจ้าดอกไม้สีหาวนดังกล่าวขึ้นมาทอดพระเนตรไถ่

กลิ่นจันทน์ขยับปรับท่าจากการนั่งพับเพียบเป็นการนั่งบนสนเก้าอี้ในท่าเทพบุตร ก่อนจะยกมือยกไม้ตอบ “ไม่ได้จะ กลิ่นจันทน์วางแต่งจานเฉยๆ”

“อ้อ จันรี” ท่านชายตรัสตอบแล้วจึงทรงเอื้อมหัตถ์ออกไปตักไข่ช็อกชี่นเสวย ก่อนจะตรัสกับสมโดยตรง “จริงสิลูก พวุงนี้ฉันอยากจะไปดูที่ฝั่งกระโน้นหน่อย”

สมมองตามสายตาของผู้เป็นนายแล้วพยักหน้ารับ “รับพ่อเลี้ยงต้นกาแพที่พ่อเลี้ยงให้ปลูกเมื่อหลายปีก่อนก็เริ่มออกดอกแล้ว”

“จริงรี เคยได้ยินมาว่ากลิ่นหอมพอดัว” ราชินิกุลหนุ่มเบิกเนตรขึ้นทรงถามด้วยสุรเสียงที่บ่งบอกถึงความสนพระทัยอย่างปิดไม่มิด

“หอมเอากการครับพ่อเลี้ยง เจ้ากลิ่นจันทน์แอบไปดมกลิ่นอยู่บ่อยๆ”

“ฮี่” เอกบุรุษที่นำต้นกาแพมาทดลองปลูกที่ไร่ทรงยิ้มน้อยๆ ก่อนชายเนตรคมไปยังแม่วานรน้อยที่นั่งอยู่ตรงกลางระหว่างปูกับย่าของเธอ “ดมได้แต่อย่าผลอเด็ดติดมือมาแต่งจานอาหารเสียเล่า จันยังไม่ได้ยลโฉมเลยสักครั้ง”

“ไม่เด็ดจะไม่เด็ด กลิ่นจันทน์ไม่กล้าดอก บุกบอกว่าต้นกาแพสามต้นนั้นพ่อเลี้ยงรักเหมือนลูก กลิ่นจันทน์จะกล้าเด็ดลูกของพ่อเลี้ยงได้อย่างไรกัน” หญิงสาวโบกมือโบกไม้เป็นพัลวัน

“อืม เข้าใจก็ดี แต่เธอคงไม่บอกกล่าวหาว่าฉันเป็นคนหวงของลับหลังดอกใช่หรือไม่” คนช่างแกล้งยังคงสำราญกับการได้หยอกแม่กระต่ายน้อยจอมตื่น ตื่นไปเสียทุกเรื่องทั้งที่พระองค์ยังไม่ได้อึดแม้แต่คำเดียว

ท่านชายทัตเทพทรงแสวงเบนพักตร์ไปทอดพระเนตรทิวทัศน์ด้านหน้าระเบียงเพื่อช้อนรอยยิ้ม ก็จะไม่ให้พระองค์ทรงยิ้มได้อย่างไรในเมื่อแม่กระต่ายน้อยตื่นตูมกำลังทำหน้าที่เล็ก ๆ คิดหาคำโต้แย้งด้วยแววตาและท่วงท่าชุกช่นประดุจลูกผสมวานร แต่ไม่ว่าหล่อนจะเป็นแม่วานรหรือ

แม่กระต่าย หล่อนก็ช่างน่าเกล้งน่าหยอกเสียยิ่งกว่าใคร

“ไม่จะไม่ กลิ่นจันทน์ไม่คิดแบบนี้”

ทรงขยับพักรตร์ขึ้นลงช้าๆ พืมพำรับสุรเสียงแผ่ว จากนั้นจึงกลับไปให้ความสนพระทัยสำหรับในขั้นโตกต่อจนแล้วเสร็จ วางข้อล้อมลงบนจานยึดของขึ้นตั้งตรงขณะทอดพระเนตรไปยังคนงานของไร่นั่งสามที่นั่งรออำนวยความสะดวกแก่พระองค์อยู่ใกล้ๆ

“ที่นี่ไม่มีไฟฟ้าใช้ก็ตีเหมือนกัน พอพระอาทิตย์ตกก็มองเห็นดาวเห็นเดือน ขอบใจลุงกับป้าที่วางตะเกียงไว้ให้หลายจุด ไม่อย่างนั้นเมื่อคืนฉันคงได้คลำทางไปทั่วบ้าน นานๆ กลับมาที่ก็อยากดูนั่นดูนี่ให้หายคิดถึง”

นวลเบิกตากว้างแล้วรีบเอ่ยห้ามด้วยน้ำเสียงห่วงใย “ช่วงมืดๆ คำๆ พ่อเลี้ยงอย่าได้เดินเล่นเที่ยว เกิดเดินชนนั่นชนนี่ ตกบันไดขึ้นมาจะลำบาก”

เนตรคมทอประกายอ่อนโยนยามทอดพระเนตรหญิงสูงวัยแล้วทรงยิ้มมุมมิโอษฐ์บางๆ “ฉันติดนอนดึกมาเป็นปีๆ งานที่โน่นเหนื่อยเหลือเกิน ต้องชนกลับมาทำต่อที่บ้านทุกคืน แต่มาที่นี่ไม่ได้ขงงานใส่รถมาด้วยแม่แต่อย่างเดียว หัวจะมาพักให้หายเหนื่อย แต่ที่ไหนได้กว่าจะง่วงก็ปาเข้าไปสองยามนั่งๆ นอนๆ เจยๆ ก็เบื่อเลยออกมาเดินเล่น”

“เมื่อก็ออกไปนอนดูดาวดูพระจันทร์ที่ระเบียงลิฟต์เลี้ยง ที่กรุงเทพฯ ไม่สวยเท่าที่นี่นา” สมว่า

“จริงด้วย” นวลเสริม ก่อนจะหันไปเอ่ยกับหลานสาวที่นั่งอยู่ข้างๆ “กลิ่นจันทน์ไปปูเสื่อ เตรียมเบาะเตรียมหมอนอิงไว้ให้พ่อเลี้ยงนอนเล่นที่ระเบียงห้องนอนที่สิลุ๊ก”

หญิงสาวเจ้าของชื่อเบนสายตาไปมองผู้เป็นนายเล็กน้อย เมื่อเห็นว่าเขาไม่ได้คัดค้านช้ายังนั่งอมยิ้มอยู่เงิบๆ จึงขยับตัวลุกขึ้น “จะยา”

หม่อมเจ้าที่ตเทพทรงชายเนตรตามแผนหลังบางที่เดินค้อมตัวเข้าไปด้านในบ้าน ก่อนจะหันกลับมารับสิ่งานต่างๆ ภายในไร่กับสมและนวลต่อจนกระทั่งคนที่รับหน้าที่ไปเตรียมที่ประทับเดินกลับมาสมทบท่านชายจึงให้

ทั้งสามกลับไปพักผ่อน

“คืนนี้กินข้าวในบ้านกันดีกว่านะจ๊ะ ลมหนาวพัดแต่หัวค่ำ มือเย็นไปหมด” กลิ่นจันทร์เป่าลมร้อนจากปากรดหลังมือที่กุมกันเพื่อระบายความเย็นเยียบจากการต้องลมหนาวที่ระเบียงบ้านเป็นเวลานาน ก่อนหันไปเอ่ยกับปู้และย่าเมื่อทั้งสามเดินลงบันไดเรือนใหญ่มาแล้ว

“เอาสิ เดี่ยวยาไปปู้เสื่อรอก็แล้วกัน” นวลตอบ

“ปู้ขอเติมน้ำมันตะเกียงไว้ให้พ่อเลี้ยงก่อนแล้วจะตามไป” สมว่าพลงเดินไปตรวจดูน้ำมันตะเกียงที่วางเรียงรายอยู่บริเวณหัวบันไดเรือน

“นั่นกลิ่นจันทร์ไปจัดสำหรับก่อนนะจ๊ะ” หญิงสาวกล่าวแล้วจึงเดินไปยังทิศทางโรงครัว ตักไข่พะโล้ ไข่ฮ้อก แกงจืดไข่น้ำ และน้ำพริกมะเขือเทศแบบง่ายๆ ที่เธอตำไว้ตั้งแต่ช่วงเย็นมาวางบนถาดสังกะสี ก่อนจะหยิบกระติบข้าวเหนียวไปวางบนเสื่อที่ผู้เป็นย่าปูรอท่าภายในบ้านยกพื้นสูงอีกหลังที่ตั้งอยู่ใกล้กับโรงครัว

“ปีนี้นหนาวเหลือเกินนะจ๊ะ” หลานสาวว่าหลังจากเดินกลับไปปิดประตูบ้านไม่ป้องกันสายลมหนาวไม่ให้เข้ามาทักทายผิวกายมากไปกว่านี้

“นั่นสิ หนาวไวกว่าทุกปีด้วย เหมือนรู้ว่าพ่อเลี้ยงจะมา” สมกล่าว

“พ่อเลี้ยงชอบหน้าหนาวหรือจะปู้ ถึงว่าชอบนั่งตากลมที่ระเบียงนี่” กลิ่นจันทร์ถามตาแป่วขณะเดินกลับมา นั่งบนเสื่อเพื่อล้อมวงรับประทานอาหารร่วมกับปู้และย่า

“ท่านคงคุ้นกับอากาศหนาว จำัญญ์เคยเล่าให้ฟังว่าพ่อเลี้ยงกับผู้กองเดินไปเรียนหนังสือที่เมืองนอกเมืองนาตั้งแต่เล็กๆ”

“แบบนี้เอง” หญิงสาวพยักหน้ารับขณะจิ้มข้าวเหนียวกับไข่ฮ้อกแล้วนำเข้าปาก เคี้ยวเบาๆ แต่พองาม เมื่อกลิ่นอาหารคำดังกล่าวเรียบร้อยจึงชวนปู้และย่าสนทนาต่อ “เมื่อครู่พ่อเลี้ยงทำหน้าที่เหมือนอยากลองกินดอกไม้มือเช้าวันพรุ่งนี้กลิ่นจันทร์เลยคิดว่าจะทำไข่ใส่ดอกโสน แกงจืดดอกขจร

กินคู่กับซากุระผลสมกระเจี๊ยบ ชาดอกไม้ชูดที่ตากเก็บไว้รอบก่อนกลืน หอมกำลังดี”

“เอาสิ ฉันพรุ่งนี้กลืนจันทร์เก็บอัญชันมาให้ยาด้วย จะได้คืนเอาน้ำ สีม่วงอ่อนหุงข้าว”

“จะยา” กลืนจันทร์รับคำก่อนเลื่อนซามแกงจืดไข่น้ำไปใกล้ๆ ปูกับยา “ปูกับยาชดแกงไข่น้ำเยอะๆ นะจ๊ะ กลืนจันทร์ทำรสไม่จัด ชดแก้หนาว ได้ดีทีเดียว”

“เราเองก็กินให้มากหน่อย แก้มเริ่มจะตอปล้วนแล้ว” สมว่าพลางเลื่อนซามไข่น้ำไปใกล้มีอหฺลางสาว

“ขอบคุณจ๊ะปู”

สามปูยาหฺลางสาวใช้เวลาในการรับประทานอาหารคำร่วมกันนานกว่ามืออื่น หลังจากมือคำจบลงสมกับนวลจึงแยกไปนอนหลับพักผ่อน ส่วนกลืนจันทร์นั้นถึงแม้ว่าจะแยกเข้ามาในห้องนอนส่วนตัวของเธอแล้วเช่นกัน แต่หญิงสาวก็ยังไม่ได้อุ้มตัวลงนอนทันที แต่กลับหยิบผ้าที่ซึ่งสะดึงจนถึงขึ้นมาบังกับบนที่นอน อาศัยเพียงแสงจากตะเกียงดวงเล็กๆ และแสงนวลอ่อนของดวงจันทร์ส่องสว่างทำงานฝีมือที่เธอโปรดปราน

“ตายจริง มะลิเหี่ยวหมดแล้ว” กลืนจันทร์พึมพำเมื่อเห็นจากทางตาว่าเจ้าดอกลีลาวดีที่เปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลเหี่ยวแห้งอยู่บนที่นอน

“รีบไปเก็บตอนนี้ดีกว่า” ว่าพลางลุกขึ้นดึงผ้ามาคลุมไหล่ ถือตะเกียงเดินออกจากห้องนอน ผ่านโถงกลางบ้านไปเปิดประตูบ้านแล้วลงบันไดไปอย่างช้าๆ

วรกายแกร่งทอดนอนสำราญพระอิริยาบถนระเบียงที่เชื่อมต่อกับห้องบรรทม ทรงเท้าพระกัประข้างซ้ายลงบนเขนยอิง วางเศียรลงบนหลังหัตถ์ ส่วนอีกข้างยกแก้วไวน์ชั้นดีขึ้นจิบ สลับกับหยิบช่อดอกแก้วขึ้นมาแตะนาสิก โอบอุ้มหยักขยับฮัมตามบทเพลงที่บรรเลงจากเครื่องเล่น

แผ่นเสียง

“รวยรินกลิ่นแก้วแก้วไผ่ไชยมา
 ขึ้นในอุราหอมดอกแก้วพาราพิง
 เพื่อครวญหวนคลั่งถึงคราครึ่งหนึ่ง
 ถึงคืนนั้นซึ่งผูกพันตราตรึงซึ่งอยู่ในฤทัย
 ราตรีแจ่มจันทร์สวรรค์ริมธาร
 ดอกแก้วเริ่มบานหอมกรุ่นดวงมานปานใด
 หอมยังแผ่นวลของแก้วขวัญใจ
 หอมแก้วครึ่งใดหอมแก้วฤทัยก็โลมไล้ชีวิต”^๔

“ใครนะ” ตรัสกับองค์เองพลางขยับวรกายขึ้นนั่ง ยกตะเกียงขึ้นส่อง
 ไปยังบริเวณที่มีเสียงเคลื่อนไหว ชนงเข้มเล็กขึ้นก่อนจะหรีนตรลงยามเห็น
 ร่างบอบบางคันทาเดินนวยนาดผ่านเรือนใหญ่ไปอย่างแซมซ้า

“กลิ่นจันทน์จะไปไหนมิดๆ คำๆ” รับสั่งสุรเสียงแผ่วพลางลุกขึ้นสาว
 พระบาทเข้าไปใกล้ราวระเบียง ยกตะเกียงขึ้นเพื่อทอดพระเนตรตามหลัง
 บอบบางไปตลอดทาง และเมื่อเห็นเจ้าหล่อนหยุดยืนอยู่ข้างๆ ต้นมะลิ
 หอมกรุ่น เอื้อมมือเด็ดเจ้าดอกสีขาวนวลที่ละดอกอย่างไม่เร่งรีบจึงทรง
 พระสรวลแผ่วเบา

“ขอบจริงนะหล่อน ไม่เกรงไม่กลัวงูเงี้ยวเขี้ยวขอเลยหรือไร” ตรัส
 พลาญยกช่อดอกแก้วในมือขึ้นมาแตะนาสิก แล้วก้มลิ จู๋ๆ ก็ทรงระลึกลงถึง
 ภาพดอกแก้วที่เห็นบ่อยบนมวยผมดำลับของเจ้าวานรน้อย อยากรู้เหลือ
 เกินว่าระหว่างช่อแก้วในหัตถ์กับช่อแก้วบนมวยผมของเจ้าหล่อน ช่อไหนจะ

^๔ เพลง “กลิ่นแก้ว” ขับร้องและทำนองโดย ครูเอื้อ สุนทรสนาน คำร้องโดย ครูชาติตรี (วิชัย โภกิกนิษฐ์)

หอมต้องพระทัยมากกว่ากัน

“แล้วก็นลิชายทัต นี่นาย้วยกลับไปเป็นท่านชายน้อยๆ ของหอมแม่
ที่ซุกซ่อนอยากรู้ที่นั่นอยากรู้ที่นั่นแล้วกระนั้นหรือ” ถึงแม่นจะว่าองค์เองเช่นนั้น แต่ก็
ทรงยื่นทอดพระเนตรจนกระทั่งร่างบางเดินกลับไปยังเรือนของเธอ จากนั้น
จึงกลับไปเอนวรกายพิงเขนยอิ่งดังเดิม

“ฉันก็แค่เกรงว่าหล่อนจะหกกะลุ่มหัวร้างข้างแตกเลือดไหลเป็นไร
ของฉันทดอก” ตรัสพลางยกแก้วไวน์ขึ้นจิบ แหงนพักตร์ขึ้นทอดพระเนตร
พระจันทร์ข้างขึ้นดวงงามที่ทอแสงวิบวามเด่นตระหง่านอยู่บนผืนฟ้า